

Шта каже наш Закон о актуелним догађајима

МИГРАЦИЈА И ПРАВО НА АЗИЛ

Одлука мађарских власти о затварању граничног прелаза, као и о све већем гомилању војске и полиције на граници са Србијом ради веће заштите државне границе, свакако је вест која би морала да натера и државне органе Србије да се озбиљније ангажују поводом заштите наших граница, превасходно према Македонији и Бугарској. Нажалост, реално стање у Србији је знатно другачије па уместо да се држава озбиљно позабави заштити државних граница и безбедношћу својих грађана, једина реакција поводом овог питања коју можемо видети јесте прљави кампања прозападних медија који по инструкцијама својих страних ментора воде против мађарских власти, које се за разлику од српских власти ипак труде да стану на пут најезди туђинаца. Наиме, Виктор Орбан је како поводом ситуације око илегалних имиграната, тако и у вези потеза попут избацивања Монсанта из земље, као и затварања канцеларије ММФ-а у Будимпешти, и сличних државничких потеза ипак улио наду мађарском народу да би једнога дана могао да се ослободи колонијалног ропства наметнутог од Брисела и Вашингтона. Разлог више који иде у прилог исправности појединих његових потеза је то што га антисрпски медији попут „Блица“ називају разним погрдним именима ширећи тако говор мржње, за који иронично веома често оптужују друге.

Шта пише у Закону о азилу?

Сведоци смо да се владајуће београдске марионете Брисела и Вашингтона, приликом одбране своје антинародне политике којом омогућавају инвазију имиграната, свакодневно позивају на правну обавезу да приме мигранте који траже азил. Међутим, Законом о азилу прецизно је про-

писана процедура по којој се азил добија. Објашњен је и начин одлучивања о захтеву за азил, као и појам одбацивања овог захтева. Пре свега да напоменемо да сам појам „азил“ означава обичај пружања заштите лицима прогоњеним из политичких разлога, укључујући и прогоне због верске, расне и националне припадности. На нивоу држава, правила у вези са азилом регулисана су законима, по којима се дозвољава људима да остану у земљи у коју су избегли, без присиле враћања у земљу порекла.

Право на азил се према Општој декларацији о правима човека из 1948, сматра једним од основних људских права и са том декларацијом су усклађени прописи о азилу на нивоу држава, међу којима је и Србија. А у члану 33. нашег Закона о азилу, предвиђени су разлози за одбацивање поднетог захтева за азил без претходног испитивања услова за добијање азила. Па тако, захтев за добијање азила по закону мора бити одбачен уколико је лице које тражи азил могло да добије ефикасну заштиту од прогона на неком делу територије државе свог порекла или ако лице које тражи азил долази у нашу земљу са територије сигурне треће државе (дакле, из државе у којој није прогоњен и која није држава његовог порекла, што су у нашем случају Македонија и Бугарска).

Појам „сигурна трећа држава“ дефинисан је у члану 2. овог Закона, према коме је реч о држави у којој је „тражилац азила боравио или кроз коју је пролазио, непосредно пре доласка на територију Републике Србије и у којој је имао могућност подношења захтева за азил, у којој не би био изложен прогону, мучењу, нељуд-

Миграција и право...

ском или понижавајућем поступку или враћању у државу у којој би његов живот, безбедност или слобода били угрожени“. Дакле, државе из којих су мигранти ушли у Србију испуњавају ове карактеристике. А готово сви придошли мигранти испуњавају услове за барем један од два законски наведена разлога за одбацавање захтева за азил, што значи да не само да неиспуњавају услове за добијање азила, већ неиспуњавају ни услове за разматрање њихвог захтева за азил од стране надлежног органа (Канцеларије за азил).

Такође, на многе мигранте се засигурно може применити и одредба из члана 31. овог Закона, по којој се право на азил неће признати лицу за које постоје озбиљни разлози да се сматра одговорним за дела која су супротна циљевима и принципима Уједињених нација. Организација УН говори за хуману и мировну организацију, те су њеним прокламованим принципима засигурно супротне оне масовне манифестације исламског екстремизма које су забележене међу мигрантима у више наврата.

Све у свему овакав развој ситуације поводом мигрантске кризе која се сваки даном све више и више компликује, мора коначно пробудити издајничке властодршце који својим држањем чине тешка кривична дела против народа и државе и који ће уколико не поступе исправно по овом питању једног дана због тога одговорати пред законом. И зато, уколико режим не буде реаговао правовремено и адекватно, и не обезбеди заштиту српском народу и свим другим житељима Србије који су јој лојални, српски родољуби не смеју седети скрштених руку!

Србија

Б. Јовић

ИЗ САДРЖАЈА	
Право Србије на суверенитет.	3
Енигма Зорана Михајловић.	5
Политички метак за Дачића.	7
Избори – игра Вучићевог ега.	9
Србији треба правда и слободно судство.	11
Кинески тренутак истине.	13
На делу криза европског духа.	21
Путин, Хришћанство и Нова Европа.	23
САД – хибридни рат против Русије.	29

Јуриш миграната – последице империјалистичке политике Запада

Живадин Јовановић, бивши министар спољних послова Југославије, прокоментаришао је најезду избеглица у Србији за руско издање КП („Комсомольская правда“).

„Нови рушилачки талас миграције последица је империјалистичке политике Запада“, тврди бивши министар. „Све је почело у Србији, после рушења Југославије и НАТО-овог бомбардовања Србије“, каже он. „Управо овде је учињен први корак у нападу на Сомалију, Судан, Авганистан и Ирак под паролом борбе против тероризма или заштите људских права“.

Јовановић је истакао да **Америка увек води политику увођења хаоса, јер тако успоставља контролу над природним богатствима, стратешким комуникацијама и трговином људи, наркотика и оружја, али се последице обрушавају на Европу, будући да Европска унија није само савезница САД, него и њихов ривал**. „Ето зашто је Америка приморала ЕУ да учествује у свим војним операцијама које спонзоришу САД, почев од рата против Југославије“, наглашава Јовановић. „Европљани уствари ратују сами против себе“.

Напад на Либију је, по речима Живадина Јовановића, био варварски чин, а симбол тог варварског чина је брутално **Гадафијево убиство, а сада је то огромна територија коју нико не контролише и на којој „дивљају бандити“**.

„Рат у Либији је приказао право лице Запада, егоистично и неоколонијално. Видели смо Француску која пати од комплекса ниже вредности и која је одавно изгубила свој престиж, и Саркозија у улози Наполеона. Видели смо Велику Британију, која има огромно колонијалистичко искуство, али јој недостаје војна моћ. **Енглези често хушкају и изазивају конфликте, покушавајући да америчку моћ и власт споје са својим амбицијама бивше империје**. А сада су и Енглези и Французи углас повикали да нешто треба предузети са имигрантима. Али то је класичан ефекат бумеранга“, објашњава српски дипломата.

„Јесте, **експлодирала је имиграциона бомба, али узроци експлозије су сложенији него што се чини на први поглед. Долазе нам млади, образовани мушкарци са новцем**. Сви скупи фризерски салони у Београду пуни су људи са Блиског истока. Они џаковима носе ствари на скупо хемијско чишћење. **Апсолутно је јасно да им неко пружа финансијску помоћ**“, закључује Јовановић.

26.8.2015.

СИЕМ

ПРАВО СРБИЈЕ НА ПОЛИТИЧКИ И РЕСУРСНИ СУВЕРЕНИТЕТ

– Др Зоран Петровић Пироћанац, научни сарадник у Институту за политичке студије, говори за Геополитику –

Недавно је представљена Ваша најновија књига, „Геополитика енергије“. Видимо да све озбиљне државе велику пажњу посвећују енергији. Какво је стање у Србији по питању енергије, и да ли у нашој земљи неко брине о „енергетској безбедности“?

– Политичка класа Србије, од времена Тита, од Д. Марковића, П. Стамболића, И. Стамболића, С. Милошевића, до З. Ђинђића, В. Коштунице и Б. Тадића 2011, није изнедрила успешне екипе државотворно мислећих лидера. Немамо ни даље на сцени људе који се жртвују за државу, који су слуге грађана, који имају осећај за историјско време, за обавезу да, бивајући државни челници, буду запамћени као људи који су постигли резултате на ползу државе и грађана. И који не страхују да чак и страдају у име тих принципа. Све политичке гарнитуре до данас јесу катастрофално испод захтеваних стандарда државног управљања у нашем добу невероватног убрзања човечанства, када се на планети стварају друштва знања (knowledge society.)

Неспремна је Србија, недовољно политички образована, ретко мудра и никад кадра да издржи и истрпи, на својим плећима, бранећи свој народ, сваки атак на њен суверенитет. Тако српска политичка класа једнако исказује и недопустиве слабости и у домену енергетске безбедности.

Ово столеће обележавају људска права, а међу њима је одрживи развој једно од темељних људских права. У ОУН кажу да нема одрживог развоја ако свака земља и народ не изборе и ресурсни суверенитет. А на власт у Србији стално се пењу људи које спољни фактори врло лако престоје да раде за њих, а не на ползу сопственог народа.

Знам и ја да су притисци често несношљиви, али народ у Србији не треба да бира на чело државе оне који нису у стању (увек)стићи, (каткад)и утећи, и (увек) на страшну мјесту постојати. Пред нашим очима тужно превладавају само политички специмени лако корозивни на корупцију, и они које тимови за планирање сценарија лако фасцинирају и „прешалтују“ у активности које увек резултирају даљим опадањем и чак ентропијом наше државе и друштва.

На промоцији књиге рекли сте да се најмање 60% наших енергетских и сировинских резерви налази на Косову и Метохији, а да наша политичка класа ту врсту аргументације није користила у борби да сачувамо нашу јужну српску

покрајину. Молимо Вас да за наше читаоце ближе појасните ту своју оцену.

– Питајте стручњаке са Рударског факултета у Београду, па ћете се и сами уверити да се од свега што поседујемо у нашој кући Србији, више од 60% налази у тлу Космета. Осим угља, кога има засад доказаних резерви од око 20 милијарди тона, а тврди се да практично читава област лежи на угљу, ту су и веома скупи стратешки елементи, попут кадмијума, кобалта, никла, итд. Или једна од најбољих вода планете, у Сиринићкој жупи. Нема ни у једној земљи света таквих политичара–лудака који би то препустили другом, како то чине српски лидери. Преговори са Албанцима – Шиптарима у Бечу, под паском међународних организација, били су најбољи доказ моје тврдње о политичком инвалидитету и лошем материјалу од ког су саздани наши лидери. О свему су разговарали у Бечу, осим о нашим ресурсима на Космету. То ће у историји Србије бити забележено као један од најкретенскијих, или најкукавичкијих и велеиздајничкијих потеза лидера српског народа. Заиста нисам кадар да се одредим шта је од тога било узрок овог саморазарајућег политичког понашања. Није нико овластио Тадића, Коштуницу, Драшковића и Јеремића, као српске делегате, да на тацни предају наше ресурсе Шиптарима, Енглезима и ко зна још којим енергетским предаторима који долазе на гозбу у нашу јужну покрајину. Како су лакомислено (или бивајући „обрађени“ да на то пристану) прихватили да срамно ћуте око тог суштинског момента преговора. Да као права размажена деца „круга двојке“, узурпатори власти, некомпетентни за врхунску политику, без геополитичких знања, курсисти Лондона и Вашингтона, „хипер-класа“ ситних чиновника НАТО света, тако хладно бацају стогодишње напоре и страдања и херојства наших прадедова под ноге. Ко им је то дозволио? Који их је то народ за то овластио? Да им Соња Бисерко и остали идеолошки шкарт стаљинистичког доба који гамиже политичком сценом Србије већ две деценије, да им такви буду налогодавци и преносиоци задатака из Вашингтона? То је исувише опасно и глупаво од њих, а неће се никако завршити како су се надали. Биће пре она порука коју сам чуо у емисији на Радио Београду, у детињству: „Издајнице свога рода, однела вас мутна вода!“

Сведоци смо да је политичка класа спремна да зарад својих политичких интереса распрода националне ресурсе. Да ли Вам је познато које су велике светске корпорације заинтересоване за ресурсе у Србији, и како сачу-

Право Србије...

вати национално богатство и право и могућност за одрживи развој нашег народа?

– То су, пре осталих, енглеске, немачке, америчке, француске, италијанске корпорације. Али, Енглези пре свих, Горди (и подмукли) Албион. У „Њујорк тајмсу“ од 24. 3.2008, објављен је илустративан текст за моју тврдњу да чим се негде појаве Енглези, дери кожу на шиљак. Такво је историјско искуство Срба у последња два столећа са енглеском Круном. У поменутом тексту насловљеним „Новорођена нација бори се за економску аутономију“ пише и ово: „Британски геолози који воде скорашњу процену косовских ресурса, кажу да територија има велике количине минерала, укључујући лежишта никла, олова, цинка, кадмијума, боксита и чак мале жице злата“. У том пасусу вам је све. **Лешинари стижу да провере чега за пљачку има, па ће на крају и Шиптари да цвиле, јер богати данас сиромашнима више ни мрвице не дају.** А ми ћемо, ако их не спречимо, ускоро куповати нашу струју од Енглеза и других алавих придошлица у нашу кућу. Перверзија достиже кулминацију податком да Србија и у 2011. отплаћује 700 милиона долара кредита за градњу термоцентрале Косово 2. А ми ћемо приде да купујемо струју од њих. Зато наше комшије Шиптари треба да се већ једном прену, и они ће постати робље, и за њих ће остати бедне мрвице. Боље је да траже излаз са нама, него са Енглезима и Америма, иако су им они помогли да победе у првој четвртини историјског (непотребног) надметања наша два народа.

На почетку „Геополитике енергије“ написао сам, уверен сам, кључну истиниту реченицу: „Србима моћни геополитички предатори отимају виталне ресурсе на Космету и то је суштина свих геополитичких маневара у протеклих двадесет година на Југоистоку Европе.“ И тога треба заувек да се држимо у нашој државној политици, да то увек говоримо, и да не пристајемо никад на легализовање ове пљачке.

Храна је велика шанса за Србију. Пољопривреда је, чини се, једини привредни сектор који бележи раст извоза последњих година. Али и ту вребају велике опасности: куповање великих земљишних комплекса од стране странаца, увођење генетски модификоване хране. Каква су Ваша сазнања по овом питању?

– На Западу су грађански покрети већ небројено пута доказали да су ГМО штетни за човека и за будућност човечанства. **Само поткупљени научници тамо минимизују опасност од ГМО-а. Ни један научник од угледа не ради за „Монсанто“, „Дипон“ и остале троваче планете.** И увек треба понављати: „Монсанто“ и америчка влада још нису одговарали за злочине у Вијетнаму од пре четрдесет година. „Монсанто“ је изумео „оранж агенс“, хемијски производ који је уништавао биљке, животиње и људе у Вијетнаму, где се и данас људи рађају са конгениталним малформацијама. Они су одвратни

криминалци, њих треба склонити са лица планете, кажњавати.

И, видите, то вам је мерило и за нашу ситуацију. **Ко овде хвали „Монсанто“ и сличне троваче и увознике модификоване соје, кукуруза и намирница, тај ради за њих.** Ако је та особа научник, такав више не треба у њих да се убраја, ако је из сфере политике, из министарства пољопривреде, здравља, и слично, тог треба непрестано откривати јавности, жигосати као најстрашнијег злочинца против човечности. Истовремено, треба осуђивати и сељаке, и комбинате, и друге пољопривредне фирме, који пристају на та тровања због нешто пара, и који не размишљају да лагано убијају и своју децу и унуцад. Јавност треба сензибилизovati да се томе директно супротставља, по сваку цену. Французи су годинама упадали у њиве са засејаним модификованим кукурузом, сојом и другим биљкама, и све уништавали. И ишли свесно у затворе, све док нису принудили државу да се одрекне ГМО, да их потпуно забрани, упркос Американцима, које Француска углавном, у свему другом, слуша.

Решење је само немилосрдни обрачун са таквим ђавољим изумом. Треба уништавати такве усеве, треба организовати грађанску обавештајну службу за откривање ГМ усева и производа, и све одмах уништавати. Једино тако ћемо одбрани нашу будућа поколења од ове сатанске пошасте. **Не може човек да буде Господ, да одређује васељенски поредак.**

Желим да подсетим да сте Ви у првом броју Геополитике објавили један важан текст о водама, о, у европским оквирима, огромним подводним резервоарима питке воде испод Плитвичких језера, што даје посредна објашњења око разрешења ситуације у Републици Српској Крајини. Није то био први пут да сте објавили стратегијски важне чињенице и да сте били визионар. Како стојимо са водама, и каква наша стратегија треба да буде поводом очувања овог важног националног ресурса?

... Вода је једна од суштинских брига сваког друштва. **Најважнији мој апел јавности јесте да, као и код општенодродног бунта против ГМО, наш став треба да је идентичан за очување наших вода. Ње ће бити све мање, и мора се обезбедити да сваки човек може да је пије, а да за њу не плаћа.** То је оквир борбе коју ја заговарам. Не може никакав приватник, тајкун, приватна компанија, да ставља шапу на изворишта воде. И да једног дана чак, када воде заиста буде толико скупочена да ће се златом плаћати, ти типови постављају приватне војске које ће пуцати у жедне грађане и спречавати да утоле жеђ, ако су без пара. То време које се ближи, а о томе су многи озбиљни стручњаци говорили по свету, већ је доба наше деце, близу је.

Воде су опште добро (common goods, biens communs) и тако припадају човечанству. Они који продају воду, наше заједничко власништво, непријатељи су човека. Њиховој финансијској

(Крај на стр. 6/2)

ЕНИГМА ЗВАНА ЗОРАНА МИХАЈЛОВИЋ

Зашто је Михајловићева постала трн у оку саборцима? Вучић захладнео односе са вицепремијерком, али је видно да она има јаку подршку Запада

ЧИМ је Александар Вучић најавио чистку у руководству Српске напредне странке, политичка чаршија "типовала" је да ће прва из напредњачког врха да "лети" потпредседница Зорана Михајловић.

Али, **предстојећа скупштина СНС, која ће бити одржана у јануару, не би била прва коју би Зорана политички "преживела"**, иако је унапред неки саборци али и ривали већ по традицији – отписују. Јер, **како се спекулише, "има јака леђа"**. Сада је већ дефинитивно – део СНС волео би да јој види та леђа и у странци али и у Немањиној 11!

Јавно, немалу групу критичара вицепремијерке и министарке саобраћаја предводи Владимир Ђукановић, посланик напредњака али и човек близак премијеру Александру Вучићу. Такође, **није тајна да би се и председник државе и оснивач СНС Томислав Николић, као и њему блиски напредњаци, радовали "прецртавању" Михајловићеве у странци и у влади.**

А извори "Новости" из Владе преносе нам да је и сам лидер СНС у последње време прилично захладнео односе са вицепремијерком и да не би било никакво изненађење да је разреши партијских обавеза током јануарског протривања редова. Конкретно, **саборци сумњиче министарку да им пакује афере у таблоидима и да су, наводно, жртве њеног закулисног деловања већ били Братислав Гашић, Небојша Стефановић и коалициони партнер Александар Вулин.**

Политички статус Зоране Михајловић додатно је последњих дана пољуљала медијска афера и **"откриће" да је са Владине службене платне картице потрошила више од 890.000 динара плаћајући своје приватне рачуне** (што је накнадно вратила од професорске плате!). Али, то би могао да буде само површински повод за њено постепено "распакивање".

НИ РЕЧ О СМЕНИ

НА питање "Новости", да ли страхује да ће бити смењена из руководства странке на предстојећој скупштини, пошто њен рад критикују и саборци, Зорана Михајловић нам је кратко одговорила: – Не размишљам о томе. Радим свој посао.

Дубинска тачка њеног суштинског разлаза са политиком странке и државног врха "испливала је" крајем јуна, када је једина **на седници Владе Србије подржала британски текст резолуције о Сребреници**, који је у Београду оцењен као изразито антисрпски. Тај документ, да подсетимо, није прошао на седници Савета безбедности УН

јер је Руска Федерација уложила вето.

И то није први случај да је Михајловићева имала дијаметрално супротан став од званичника Србије и Москве. Тачније, борбена потпредседница СНС, већ од уласка у прву напредњачку владу 2012, **перципирана је као "антируска фигура"** у Немањиној 11.

Са позиције министра енергетике, **отворено је критиковала гасни споразум са Русијом, а "осумњичена" је и за својеволјну измену уговора о испоруци руског гаса Србији.** Због тога је руска страна одбила даље преговоре крајем 2012, а председник Николић и премијер Вучић морали су додатно код Путина да "пеглају неспоразум".

У том периоду, Михајловићева је ушла у константан и "отворен рат" са Душаном Бајатовићем, директором "Србијасгаса" и "првим руским човеком" међу социјалистима. **Звали су је и "главни кочничар 'Јужног тока'".**

Шушкало се да је баш под притиском руских партнера остала без енергетског ресурса у садашњој влади, за који се жестоко борила. Ипак, у фото-финишу склапања Вучићевог кабинета морала је да пристане на ресурс саобраћаја и грађевине "ојачан" позицијом потпредседнице Владе.

Њен први мандат обележио је и **сукоб са Миланом Бачевићем, тадашњим министром рударства, који је заговарао изградњу кинеског канала од Мораве до Солуна.** Формулацијом да један од министара у наступима у иностранству ради против интереса Србије, она је "цртала" фото-робот Бачевића који је и у фамилијарним везама са Томиславом Николићем.

Као "опозиција у СНС", Зорана Михајловић је већ у **првој години Владе почела да упућује отровне стреле према самом председништву Србије.** Када је, наиме, Оливер Антић напустио редове напредњака, она је изјавила да је "штета" што је он остао саветник шефа државе.

ПУТ ОД ЛАБУСА, ДОДИКА, ПА ДО ТРИЛАТЕРАЛНЕ КОМИСИЈЕ

ЗОРАНА Михајловић је на политичку позорницу изашла после петог октобра као члан Г17 плус. Од 2004. до 2006. године радила је као саветница за енергетику потпредседника Владе Милољуба Лабуса, а заједно са њим је напустила Динкићеву партију. Једно време била је ангажована и као саветница Милорада Додика у време док је он био премијер РС.

Чланица је СНС од 2009. године, а од 2012. је потпредседник те странке. Ради као ванредни професор на Универзитету Џон Хезбит, бившем "Мегатренду", и тврди да једино ту и прима плату.

Михајловићева је члан Трилатералне комисије, невладине организације коју је основао Дејвид Рокфелер 1973. године. То је моћна глобалистичка организација којој се приписује огроман утицај на светска економска и геополитичка померања, а у Србији делује под именом "East-West Bridges". Министарка је дипломирала, магистрирала и докторирала економију у Београду.

Касније, и у Влади премијера Вучића, Зорана је наставила јавно да "иритира" Николића. Лаконски је у многим интервјуима оцењивала да није енергичан, да је пасиван, да би могао много тога да уради и да даје само "декларативну подршку Влади"...

У жестоку полемику са Николићевим кабинетом, Михајловићева је ушла и када је председников авион прекинуо лет до Ватикана и вратио се у Београд због квара. Николићев тим је министарку осумњичио да је злонамерно лансирала причу о просутој кафи због које је летилица морала да се окрене. У јавност је чак процурила и спекулација да се Михајловићева постепено спрема да буде кандидат за председника републике, што је она демантовала.

Са социјалистима је у непрекидном конфликту, а "дацићевцима" је стално придиковала да би могли да буду активнији и да више бране Владино политику. Истовремено, од политичких ривала означила је само ЛДП као једину "конструктивну опозицију".

Саборци су је "попреко гледали" и када је 16. јануара ове године јавно захвалила Олги Бећковић због њене изјаве да је министарка најпристојнија у својој странци. А током овог лета, у жељу кампање "Летујмо у Србији" једина је јавно признала да ће, ако буде имала времена, летовати изван Србије, на мору.

У мору незваничних трачарија, поједини функционери СНС Михајловићевој "приписују" и да је постала превише блиска британској обавештајној служби, што може да штети земљи...

Због свих тих ратова, "излета" и размишљања, Михајловићева је више пута била тема бурних расправа на седницама председништва СНС. И чини се да је после њих увек излазила јача и да је отварала само нове фронтове.

Хоће ли тако бити и у јануару?

Новости, 10.9.2015.
(Подвукла – Искра)

Предраг ВАСИЉЕВИЋ

сијској алавости легитимно је да супротставимо сваки протест, укључујући и силу, ту нема никакве даље расправе. Треба непрестано на ово подсећати политичку класу Србије, да се не играју главом омогућујући приватном капиталу да тргује чак и нашом заједничком водом.

Како оцењујете економско и политичко стање у земљи, стање нације? То је питање које често упућујемо нашим саговорницима, очекујући да нам они, поред дијагнозе и коментара постојеће ситуације, представе своја размишљања и план за будућност. Дакле, шта нам ваља чинити?

– Србија је историјски запала у период тешке ентропије која прети чак њеном буквалном биолошком преживљавању. Ентропијом, тј, **гало-пирајућим пропадањем, захваћени су сви сегменти нашег друштва, до великих дубина: политика, култура, војска, чак и Црква.**

Анализа политичке класе (у коју сам се одавно упустио, а сада радим на писању књиге радног наслова „Nomenclaturia Serbica“) показује да је у веома дугом периоду Србија у политичкој класи имала висок проценат „шкарта“, који се увек некако домогао највиших државних дужности. Тај континуитет негативне селекције у најважнијим сегментима политичког и друштвеног живота, рак-рана српског друштва, јесте објашњење тоталног дебакла српске државе деценијама, **још од пре комунистичког периода.** И у овом часу Србијом царују некавалитетни, корумпирани, алави, **од туђих интереса ангажовани кадрови, на раду у државним институцијама.** По одурном принципу наметања коалиционих кадрова по сваку цену, макар Србија пропала, држава истом великом брзином срља на зачеље свих могућих економских листа-показатеља планете. Тонемо, уз берлусконијевску безобзирност и неморалност већине лидера, уз незајажљиву омни-корупцију, силништво личног богатства скоројевића.

А нигде на видiku нема снага преврата, нигде тачке прелома, тог оздрављујућег историјског момента за сваки народ планете, после година безперспективности и општег јада. ... И уз све ризике које носи, таква енергија је најбржи пут да се сви натерају на поновно промишљање перформанси и стандарда друштва у коме највећа већина људи жели да живи. Ипак је **највећи узрок незадовољства алавест богатих и моћних и тотално апстраховање људске несреће.** А човек 21. stoleћа жели да заштити општа добра: храну, воду и енергију, **на које бесомучно атакују мултинационалне злочиначке корпорације и велике банке.** Уз свесни ризик да ме многи критикују, кажем на крају: таква неправична и изопачена друштва могу истински да врате у равнотежу само насилни грађански бунтови, дубоко је моје убеђење.

Геополитика, август 2015
(Подвукла и скратила – Искра)

ПОЛИТИЧКИ МЕТАК ЗА ДАЧИЋА

Позадина објављивања тајних снимака давних сусрета Ивице Дачића и Мише Банане. Криза Вучићеве владе и нова коалиција на помолу.

„Чим напустим земљу, неко грдно чудо мора да се деси”, речи су којима је премијер Александар Вучић у Берлину прокоментарисао снимке из 2008. и 2009. године на којима су приказани састанци Родољуба Радуловића, алијас Мише Банане, с Ивицом Дачићем, тадашњим министром унутрашњих послова и ондашњим челним људима српске полиције.

Видео-записи без тона објављени су на сајту Мреже за истраживање криминала и корупције (КРИК). Начинили су их скривеним камерама, како је у пропратном тексту написао уредник тог портала Стеван Дојчиновић, агенти српске обавештајне агенције, пратећи Радуловића као припадника нарко-клана током операције „Мост”.

На њима се виде и људи из врха тадашњег Дачићевог кабинета Бранко Лазаревић и Вања Вукић, као и саветник за безбедност Ивица Тончев. Снимци су направљени од 29. новембра 2008. до 7. априла 2009. године.

„Није реч о тајном састанку, већ о тајном снимку”, узвратио је Дачић у писаном реаговању, наводећи да ови снимци не представљају ништа ново. Он је додао да је у поменуто време неколико пута разговарао са Радуловићем, кога познаје више од десет година и који тад није имао криминогени досије. Тврдећи да се на њега по стоти пут „пуца истим метком”, садашњи први потпредседник српске владе и шеф дипломатије додао је да то служи само онима који „хоће да буду изнад државе, а за то нису добили мандат на изборима”. По свој прилици алудирајући на своје некадашње коалиционе партнере из Демократске странке, Дачић је додао: „То служи само онима који су ову политичко-полицијско-безбедносну намештаљку припремили да би ме у некој прилици уцењивали, што су ми отворено запретили и у присуству мог коалиционог партнера Драгана Марковића, наводећи да ћу бити српски Санадер ако се определим за коалицију са СНС-ом.” Председник СПС-а је истакао да је кривична пријава против Радуловића подигнута тек фебруара 2011 – две године после Дачићевих сусрета са њим. Дачић је ово исто објашњење неколико пута понављао у прошлости, када би се помињао у „афери Банана”.

Док не прођу наредна два дана до Вучићевог повратка, после чега ће се председник српске владе, према сопственим речима, бавити овим снимцима, треба се присетити и премијерове изјаве дате на конференцији за новинаре 24. августа. Тада је, најављујући да ће ићи у САД, Русију и Кину, рекао да му се чини како се сваки пут кад отпутује „нешто у овој земљи догоди, нека чудна кампања крене”.

И, ето, десило се. Али није први пут. Таблоиди су били први на удару кад су у више

наврата у Вучићевом одсуству објављивали „закулисна дешавања” на политичкој сцени, најчешће унутар Српске напредне странке. Тако је у јуну „Блиц” објавио интервју са потпредседником владе Зораном Михајловић, најављен насловом „Зорана 72 сата на челу Владе”. У том тренутку, у Србији нису били ни Вучић ни Ивица Дачић. Таблоид „Информер” убрзо је напао Михајловићеву, тврдећи да је она за себе рекла да је „нова шефица Владе Србије”, што је „Блиц” демантовао.

Ипак, сада је посредни материјал који компромитује актуелног министра спољних послова и председника напредњачких коалиционих савезника у извршној власти...

– Ако се крене у потпуно разматрање те приче и ако постоје неки тонски записи и слично, то би могло да буде проблематично и за коалицију и за Дачића – сматра социолог Владимир Вулетић.

„Сада је извесније да ово није дошло из Вучићеве кухиње, јер је Дачић показао да му је стало да ова влада опстане. С друге стране, ова ситуација би могла да доведе до нових избора или његовог избацивања из владе. Свака врста дестабилизације је добра за опозицију”.

Овај „политички метак” Дачићу неће скресати подршку унутар партије, али ни рејтинг, сматра професор Владимир Гоати.

– Дачић има толику подршку у СПС-у и он је сада највештији политичар по таленту, замаху, способностима. Тешко да било који његов потез може да му уздрма позицију. Ипак, ово може да буде добар разлог да напредњаци, који очигледно хоће да се дистанцирају од СПС-а као друге по реду и при том растуће странке, то и учине. СНС је имао пароле које су добро звучале у бирачком телу попут одвајања политике од тајкуна и залагања против олигархије. Ови снимци би поново могли да те слогане актуелизују – сматра Гоати.

По његовом мишљењу, већ дуго се види тихи јаз између СНС-а и СПС-а и не би требало да чуди да елиминација социјалиста из владајуће коалиције и расписивање избора буде крајња путања овог „политичког метка”...

У свом писаном одговору, Ивица Дачић је навео како је очигледно био циљ да се тајни снимци његове јавне комуникације са Радуловићем, коју није крио, кад-тад злоупотребе у политичке сврхе.

Он је навео и да, кад је био у коалицији са Демократском странком, у следеће три године нико никада није доводио у питање његову позицију министра унутрашњих послова, него су тражили да наставе коалицију после избора 2012. године, преноси Танјуг.

Бивши заменик шефа кабинета министра полиције Вања Вукић изјавио је да не познаје

Политички метак...

Родољуба Радуловића и да су **објављени снимци метод уцењивања Демократске странке (ДС)...**

Ивица Тончев, још једна од особа које се виде на снимку, казао је за Б 92 да је састанак са Родољубом Радуловићем 2009. био пословне природе, што су „исти новинари који су објавили снимак” већ проверили и додао да никад није радио у МУП-у.

Уредник КРИК-а Стеван Дојчиновић изјавио је да није било притисака када да објави снимке до којих је дошао.

„Извор преко кога сам дошао до њих нема посебних интереса да их објави. Имао сам пуну слободу што се тиче тога шта ћу с њима да урадим. Када год да сам их пустио, увек би неко нашао 'објашњење' зашто баш тада”, рекао је Дојчиновић за Б 92 и додао да је КРИК планирао пре десетак дана да објави снимке, али је одлучио да одложи све, јер је у том тренутку СПС бирао ново руководство.

Овај млади новинар дуго година се бави истраживачким новинарством. Радио је напре у Центру за истраживачко новинарство (ЦИНС), који је функционисао при НУНС-у и био својеврсна претеча недавно формираног КРИК-а. Познат је и као аутор књиге о Дарку Шарићу под насловом „Шарић: како је балкански кокаински картел освојио Европу”... **Маја ове године, руске власти нису му дозволиле улазак у ту земљу...**, па је после двадесетчетворочасовног задржавања на московском аеродрому враћен у Србију. **Није никад добио званично објашњење руских власти, али је добио петогодишњу забрану уласка у ту земљу.**

Политика, 8.9.2015.
(Подвукла – Искра)

Д. Буквић

Коментар Искре: Дачићу одзвонило

Друга потпредседница владе, Зорана Михајловић, је 9. септембра отворено напала и прозвала Дачића на одговорност. Пртетходно је ове година јавно критиковала и – немоћног председника Србије – Николића, што је заташкано, а Зорани није нашкодило. Све указује да има моћну подршку; кажу да је 'представник САД у влади'. Напад на Дачића показује да се Вучићева влада распада, да ће вероватно морати да избаци Дачића из владе, те да не треба чекати изборе да реше мало вероватан даљи опстанак коалиције СНС–СПС.

Дачић је алудирао на Бориса Тадића као подстрекача напада на њега, с циљем стварања коалиције СНС и Тадићеве новостворене Социјал-демократске странке, у којој би Борис био министар спољних послова. Вучића би требало да забрине спрега Тадић–Михајловићеве у новој коалицији, обоје поузданији послушници САД од њега, те евентуалне алтернативне владе Србије, због премијеровог наглашеног ослањања на Меркелове Немачку, најмоћније чланице ЕУ, једине која се понекад усуди на независно мишљење од САД.

САБОР ПОКРЕТА ДВЕРИ И ЗАВРШНА РЕЧ Б.ОБРАДОВИЋА

ПРВИ редовни Сабор Српског покрета Двери, на коме су изабрани сви органи Покрета ове политичке организације, одржан је у сали Скупштини општине Краљево 13. септембра 2015. године.

Сабором је председавао Бошко Обрадовић, председник покрета Двери, а од 211 делегата, присуствовало је 198 из земље и расејања...

Лидер Покрета Двери Бошко Обрадовић захвалио се делегатима и честитао свим саборцима који су постаљени на функције. У свом завршном обраћању делегатима и саборцима Обрадовић је рекао да **неко у Србији коначно треба јасно, отворено и гласно да каже да нема веће политичке преваре у новијој историји Србије од Српске напредне странке. Све што су икада обећали на изборима – слагали су.**

Обећали су нова радна места и велике стране инвестиције у милијардама долара – добили смо смањење плата и пензија. Обећали су смањење струје – добили смо повећање струје по налогу ММФ-а.

Док су били у опозицији, борили су се против продаје Телекома од стране Демократске странке, а сада, када су на власти, продају најпрофитабилније предузеће на Балкану.

Лидер Двери поручује да је дошло време да Двери докажу грађанима Србије да су кадре да преузму одговорност вршења власти од нивоа локалне самоуправе до највишег нивоа државне управе. Сада је време да се чује шта Двери мисле о економији, пољопривреди, селу, просвети и здравству.

Дошао је час да се докажемо на овим темама и понудимо грађанима Србије не само Нову српску опозицију овој власти, већ комплетну алтернативу у програмском и кадровском смислу. Јер, није и **не сме данас циљ и смисао политичког деловања у Србији бити смена Вучића да би дошао Пајтић или се вратио Тадић, већ са Вучићем мора бити промењена и комплетна погубна економска и свака друга национална политика која траје од 5. октобра 2000.** Ту је велика шанса Двери и ми имамо стручне кадрове и решења за нагомилане проблеме, закључује Бошко Обрадовић у обраћању делегатима на првом редовном Сабору Српског Покрета Двери.

На Сабору Српском Покрету Двери **усвојена је и изјава части члана Двери на функцији, којом се изабрани функционери обавезују на морални и часни приступ политичком деловању и понашању.**

У изјави части, наводи се, поред осталог, да **Двери нису ушле у политику да би њени чланови реализовали личне интересе, отимали мандате, заузимали директорска места и вршили власт ради власти и остваривања привилегија, већ, како се наводи у изјави, да би се у политику вратили поштење и част, принципи, достојанство и стручност.**

14.10.2015.

Факти

ИЗБОРИ, ДА ИЛИ НЕ – ИГРА НЕПОТВРЂЕНОГ ЕГА

Вучићева претња да ће да распише ванредне парламентарне изборе вероватно да је нешто најапсурдније што се у овом веку десило у политичком животу Србије. Најпре, ни ванредни скупштински избори 2014. године нису били потребни. Они су уприличени само зато да би Вучић и формално засео у премијерску фотељу – иако је и као "први потпредседник владе" већ фактички управљао земљом. Тек избори 2015. или 2016. године потпуно би били бесмислени.

Да ли је влада у кризи? Није. Да ли се парламентарна већина осула? Није. Да ли је неко важно и глобално политичко питање на дневном реду па о њему треба и народ да се изјасни? Није. Да ли је опозиција толико ојачала да преко својих медија недељама дрма темеље владе? Не, наравно! Да ли Вучићу не пружају подршку неки од страних центара моћи – Вашингтон, Берлин или Брисел, око којих он непрекидно облеће "као кер око касапнице"? Никако!

Чему онда Вучићева галама о могућим изборима? Он, једноставно, није у стању ништа истински да уради. Он није у стању ни у чему да нађе потврду своје успешности, своје стварне моћи. И њему се сада чини да једино тријумф над слабом и издељеном опозицијом може да му уздигне пали политички его.

Будимо рационални. Хајде да аналитички и разумно сагледамо ствари. Има ли ишта од широко најављиваних Вучићевих пројеката који би дали резултате? Шта је са творницом микропроцесора вредном "четири милијарде евра"? Где је Мерцедесова фабрика аутобуса? Или где је бар домаћа франшиза која штанцује возила са трокраком звездом? А фабрика ракета "Алас"? А фабрика ауто-делова у Обреновцу? А Боингова фабрика? А Београд на води?

Зашто од оне фабулозне три милијарде инвестиције за Београд на води не остаде ништа до неких бедних 20.000 долара, колико је ових дана ушло у државну касу?

С друге стране, шта се рационално може рећи, какву корист има Србија од Блерових саветовања? А од Строс-Канових?

И ко је господину премијеру уопште саветовао да у Србији изгради прихватни центар за 400.000 избеглица са Блиског истока? И то у земљи која годишње губи 40.000 Срба због исељавања и мањка деце?

Шта је било са афлатоксином, шта с фирмама Вучићевог брата, шта с падом хеликоптера, шта с понижавањем жандармерије што је хтела да легитимише члана Вучићеве фамилије?

Конечно, какав је резултат смањења плата и пензија у Србији?

И какав је, уопште, резултат размештања напредњачке хорде штеточина по свим инсти-

туцијама ове земље – од основних школа и домова здравља до министарства енергетике и образовања?

Јер, пазите, и "жути" су запошљавали своју партијску пешадију. Али, ова провала некомпетентности у установе система, ова и оволика провала, вероватно није забележена од како су Вандали демолирали Римско царство, или од како су фанатизовани Арапи спалили Александријску библиотеку.

Дакле, све је јасно. Један човек ведри и облачи политичким животом Србије. И сада тај човек, мажен и пажен од странаца, мажен и пажен од њихових медија, наравно и од владиних медија, па од тајкунских медија, затим од локалних страначких (СНС) медија, па од београдске културњачке другосрбијанске интелигенције, па од Е-новина, па од Басаре, па чак од оне честите старице која му је на питање "како живите", збуњено одговорила "никад боље", па од новинара који забораве број својих ципела када се нађу лицем у лице с премијером, не умевши ништа сувисло да приупитају, те од лидера малих (ван)парламентарних странака који изгарају од жеље да их Вучић узме за "коалиционе партнере" – тај, дакле, човек у озрачју своје апсолутне самовоље, у аури своје самовласти, своје власти као самозабаве, хоће изборе.

Тај човек, дакле, из личних разлога, из разлога недовољно потврђене сујете, из разлога недовољно афирмисаног ега, он хоће да се игра политичке утакмице. Он хоће да трчи трку за коју верује да се њен победник зна и да тријумф може припасти само њему – том евроатлантском штреберу и том принцепсу колонијалне економије и политике на Балкану!

Ипак, Србија је зачудна земља. Један је тако мислио да ће да тријумфује као "фактор мира и стабилности", на изборима 17. новембра 1996. године. Резултат је био да је изгубио све веће градове, те да је онда слушао како му сто дана звече шерпе и тигањи по улицама Београду, Нишу и Крагујевцу. Други је мислио да је својим мега-сега маркетингом опчинио већину Срба. Зато је 2012. године пожурио с председничким изборима. Убрзо се пробудио као највећи политички губитник у српском 21. веку!

Србија је велика тајна. Бахати, егоисти, нарциси ће се залетети. Учиниће хибрис. Прекорачиће границу. Превршиће меру. И неће успети! Верујмо у Србију, верујмо у нас. И никаква самовоља наших локалних колонијалних тирана неће нас моћи збунити у погледу онога што је за нашу отаџбину добро. И што се за њу мора учинити.

Сведок, 28.8.2015.
(Подвукла – Искра)

Слободан Антонић

ИСТИНЕ И ЛАЖИ О "БЕОГРАДУ НА ВОДИ"

На 176 хектара на десној обали реке Саве градиће се "Београд на води", урађена је макета а затим све са ње претворено у важећи план најновијег насеља на води. Тако се наставила политичка игра, лажи и тајних уговора. После "Фијата-а" и "Етихада" добијамо још један тајни уговор. Али пођимо редом:

Влада Србије средином априла 2014. године је основала "Београд на води" д.о.о. и тако у априлу 2015. после годину дана од оснивања ова фирма није урадила завршни рачун за 2014. годину. Нико не зна како је то наше предузеће пословало.

Крајем априла 2015. године Држава Србија је потписала уговор са "Eaglehillis" о заједничком улагању.

Инвеститор из Емирата улаже 300 милиона евра у овај посао, и постаје 68% власник новог пројекта, док ће Србији припасти мањински пакет од 32%, јер Србија треба мање да уложи.

Нешто касније из добро обавештеног извора сазнајемо да инвеститор из Емирата улаже само 150 милиона евра, док другу половину од 150 милиона евра даје кредит новој компанији, а тај кредит гарантује држава Србија. Грађани Србије су гарант враћања тог кредита... Влада Србије треба да уложи 71 милион евра да би на тај начин очувла 32% удела. Све ово не постоји у студији изводљивости пројекта.

Дакле, инвеститор обезбеђује кредит држави Србији у износу од 90 милиона евра за пресељење железничких објеката из Савског амфитеатра и 40 милиона завршетак експропријације.

"EAGLEHILLIS" улаже у "Београд на води" 150 милиона евра и ИМА 68% власништва. Држава Србија улаже из добијеног кредита $150 + 90 + 40 = 280$ милиона евра и има само 32% власништва.

НЕКО ИЗ ВЛАДЕ ТРЕБА НАРОДУ ДА ОБЈАСНИ КАКО МОЖЕ СРБИЈА ДА УЛОЖИ 280 МИЛИОНА ЕВРА И ДА ИМА МАЊИ ПАКЕТ АКЦИЈА А ИНВЕСТИТОР УЛАЖЕ 150 МИЛИОНА ЕВРА И ИМА ВЕЋИНСКИ ПАКЕТ ОД 68% АКЦИЈА.

ПРОЈЕКАТ "БЕОГРАД НА ВОДИ" ЋЕ СЕ ГРАДИТИ 30 ГОДИНА?

У 2013. години је Законом о потврђивању Споразума о сарадњи Државе Србије и Емирата уговорено на српском језику да сви споразуми, разни уговори и пројекти закључени у складу са тим споразумом "не подлежу ни по било ком другом поступку из српских закона". О овом пропусту у српској и енглеској верзији Споразума Влада и Скупштина Србије ћуте.

Речено је да ће се заједничком друштву "Београда на води" д.о.о дати земљиште у закуп на 99 година. Нико се није упитао да ли ће бити Срба у Београду после 99 година. Најновији подаци из Анкете Републичког завода за статистику говоре да сваки четврти грађанин Србије живи на граници сиромаштва, док је под ризиком скоро половина житеља, односно 43,8 одсто.

Како смо дошли до тога да је Србија у односу на земље региона лидер у сиромаштву са чак 9,4 одсто сиромашнијих него у 2014. години. У овом тренутку на половини 2015. године, Србија је држава која убрзано нестаје и демографски и геополитички. Погледајте како су нам њиве запарложене, неузоране и зарасле у коров и друго растиње. Српски аграр је уништен.

Армија од милион незапослених људи је у Србији. Особе са инвалидитетом и посебним потребама, као и деци, од којих 200.000 живи у сиромаштву, а 100.000 њих је до 13 године старости нема за хлеб и млеко. Дакле, живе у беди, која значи животну угроженост, док је сиромаштво живот у оскудици.

На све ово додати и податак да Београду је празно нешто више од 18.000 станова и да је драстично пала потражња за куповином станова. Онда ставимо прст на чело и поставити себи питање:

Па коме треба "БЕОГРАД НА ВОДИ" И ГРАДЊА ЈОШ ЈЕДНОГ СТАМБЕНОГ ПРОСТОРА. ЗА КОГА, ПА ВЕРОВАТНО ЗА СТРАНЦЕ?

Ово ми све смрди на превару. Премијер се хвалио да је улагање од 3.5 милијарди евра, највеће улагање у историји Србије стиже нам од пријатеља из Емирата. Па где су сад те помињане милијарде евра.

Србија

М. Забрешки

Србији су потребни правда и слободно судство да би почела да се опоравља

Планирао сам да пишем надахњујућ текст, али сива стварност ме демантовала. Погледао сам око себе и видео да звучим као неки занесени идеалиста, романтични утописта и да је реално стање ствари далеко од мојих описа. Око нас више није „плима баналности што наш свет заплускује”. Не! Око нас је поплава канализације, потоп од жучи. Ови што заузеше наша места нису само јачи и већи, они су још и наоружани и не само то, још су у разним родбинско–земљачко–страначким везама са органима реда и чак са самим судијама. Колико год да се „нас” малих организује и уједини, у таквом односу, на жалост немамо реалне снаге да им се супротставимо. Поједоше нам Србију као скавци, као куга, као помор. Реч коју најчешће користимо да би дефинисали „њих” јесте – политичари. Ипак тај термин није потпуно исправан. Говорим о људима, са свих идеолошких страна, из разних странака (редовно их и мењају) и са различитим географским пореклом које све повезује једна особина – они немају никакву меру нити било какву границу у остваривању свог циља, стећи богатства и моћи што више и што брже. Најлакше и најбрже је постати део власти и из јавног власништва, на већ уходане и свима познате начине новац, цела предузећа, некретнине или природна богатства отети и окупирати као своје лично. Како год ми то називали: корупција, злоупотреба службеног положаја или организовани криминал, свеједно је, сви знамо како то иде. Они који су из математике имали двојке савршено су научили само једну лекцију–проценат! „Који је ту мој део?” је чаробна реченица. Знати дати мито и примити мито, данас је најпожељнија вештина у српском друштву и једина довољна способност за успех. То је постало толико очигледно и свима јасно да више нема потребе описивати, може се једноставно узети као аксиом у даљем размишљању.

Апатија и безнађе у Србији су већ превазиђена стања, пошто је за њих потребно да човек ипак нешто слободно мисли и осећа. Онај део народа који није имао могућност да напусти земљу трбухом за крухом, већ улази у неко клиничко стање локалне, а неки и тоталне анестезије. Вештачким путем нам се одсеца осећај бола и даје нека бедна инфузија, тек толико да се водимо као живи, а при томе се прави узроци патње уопште не решавају. Народ, посматрајући политичку сцену нема више чему да се нада. Немамо шта да чекамо па да нам буде боље. Све опције, све варијанте, све странке су се показале као део једне хоботнице што исисава живот из Србије.

Мени лично никада није падало на памет да се борим за освајање власти... Ја само желим правду, желим праведан систем... Најкраће речено: желим да ми деца расту једном ситему у којем постоји основна, за слободан живот потребна, правда.

Важно је разумети разлику између личног спасења кроз појединачни подвиг и спасења народа кроз подвиг веће заједнице. Оно о чему

директно желим да говорим, очувања државе као једне ипак овоземаљске творевине... Корак не би требало прескакати осим у ванредним ситуацијама. Али баш сада је једна таква ситуација. Једноставно нема више времена да човек буде културан и фин. Није нам вода дошла до грла већ и у нос улазе. Број оних који само размишљају о добробити Србије, оних који воле своју земљу и који су спремни да за њу нешто учине је, у односу на публику у разним ријалитима (мрзим ту грозну реч) или гласачима једине дозвољене опције (ако вам је посао мио), је на нивоу статистичке грешке. Нема ту више много простора за чекање, само за конкретну акцију.

Какву акцију? Добро организовану, смишљену и што је најважније ефектну. Шта може бити ефектно данас у Србији подељеној на гладне и на бахате? Шта може оне који се „Бога не боје и људи не стиде”, како то неправедног судију лепо описује Јеванђеље, натерати да престану са отимачином, крађом и грабљењем свега онога што припада држави? Да ли ако им неко упорно досађује својим праведним захтевом? Па они управо уживају у томе, то их чини још више задовољнима собом и још више бахатим. То овог пута не помаже. Систем кажњавања оних који, условно речено – краду, чини кичму и услов постојања сваке државе. Правосуђе. Једноставним речима: мало си украо, бићеш мало кажњен; пуно си украо бићеш пуно кажњен; издао си државни интерес, бићеш стрељан. Другачије не може.

У Србији је ситуација дијаметрално супротна: мало си украо бићеш мало награђен; пуно си украо бићеш пуно награђен; издао си државу, бићеш њен вођа! Ако не постоји систем који спречава злоупотребе, уз проверен недостатак савести (страха од Бога) и елементарне културе (стида од људи) распад државе је неминован.

Како мала група људи, заљубљених у своју отаџбину може вратити праведни систем у једно гњило, гнојаво, труло друштво? Једино одсецањем његових гангреном захваћених делова! Другог пута нема. Чег се боје они који поседују целу државу, са свим њеним службама безбедности и правосуђа? Данас ничега. Не постоји апсолутно ништа што би човека који има прилику да се преко ноћи, на штету заједнице неправедно обогати, спречити да то и уради.

Нама треба судство. И то судство заједно са установама за кажњавање лопова у власти као противника постојања НАШЕ ДРЖАВЕ СРБИЈЕ. Веома брзо би се страх раширио, а управо страх би чинио ту тренутно не постојећу границу за незасити лоповлук. Тек оног тренутка када „они” буду свесни да нема недодирљивих и да ће свакога стићи казна, српско друштво ће моћи почети свој опоравак и развој.

Србија

Марко Ковачевић

Стварни исход Споразума о КиМ

ВУЧИЋ ГУРНУО СРБЕ СА КОСМЕТА У „РЕПУБЉИК КОСОВА“

Директор Канцеларије за Косово и Метохију, Марко Ђурић, егзалтирано нас је обавијестио да је Србија, захваљујући прије свега премијеру Вучићу, „побиједила са 5:0“ у преговарачком надметању са представницима „Репубљик Косова“. Круну тог успјеха представља споразум о оснивању Заједнице српских општина.

Шта је то договорено прије неколико дана у Бриселу? Споразумом је започео процес конституисања заједнице српских општина која би требало да има право „надзора“ у образовању, култури, делегираним пословима општина. Финансирао би је буџет Косова, али може да буде финансирана и из Србије.

Да ли Срби на КиМ добијају више него што су досад имали не – не добијају. Срби су, међутим, примјеном овог споразума коначно интегрисани у „Репубљик Косова“, државу коју Србија не признаје, а која укључује Заједницу српских општина у свој састав не мијењајући постојећи устав!

Поред тога што су сада и формално грађани државе којој за пуно међународно признање недостаје још само пријем у неколико организација, Срби су прихватили да њихова заједница нема ни име. Дакле, то неће бити „Српско Косово“ или „Српска земља“ или „Српска област“, већ заједница српских општина. Заједница неће имати изабране установе, већ ће општине делегирати представнике у њену скупштину, а међу овим делегатима биће биран предсједник и потпредсједник заједнице.

Срби са Косова су на овај начин престали да буду спорно питање између Републике Србије и „Репубљик Косова“. Ахтисаријевим планом из 2007. предвиђена су сва ова права, осим могућности да се оштине с тим правима обједине како би албанским властима у Приштини предлагале кандидате за судије и командире полицијских станица, као што није споменут ни „надзор“ над просвјетом и културом.

Премијер Вучић је традиционално нервозно и набусито питао шта су то „извршна овлашћења“, захтијевајући да му неко од критичара споразума то појасни. јер он, „српски Парацелзијус“ са дипломом Правног факултета то не зна.

Шта је извршна власт, вјероватно зна, а сада ћемо упознати шта је то „надзорна власт“. Док не дође до стварање четвртог стуба власти, ето трећег нивоа власти који не познаје унитаристички устав „Репубљик Косова“. Шта ће великани из Србије ако сјутра нека влада

Косова не прихвати споразум или га обори уставни суд? Шта ће ако све то дозволи, а не допусти надзор или почне притисцима и корупцијом да изнуђује кандидатске листе за командире станица или судије посебног панела? Зашто су пустили да чекамо осам година? Зашто онда одмах нису прихватили Ахтисаријев план?

Усхићени Ђурић не спомиње да је према политичкој платформи за преговоре, коју је 13. јануара 2013. објавио предсједник републике и која је била основа за даље преговоре, па и ове данашње заједница требало да постане аутономна покрајина с полицијом, двостепеним судством, представничким тијелом, министарствима, а да је захтијевана и реформа устава Косова и успостављање дводомог парламента. Али кад је то било, праисторија прије двије и по године... Све је ово био мајсторски, „филигрански рад“ премијера Вучића...

А шта је са Црном Гором? Да ли је понижење и угроженост границе довела до отрежњења политичке власти у Подгорици којима само српство смета? Али треба рећи да се ни Србија није узбудила што сусједна, „пријатељска“ држава рјешава своје гранично питање с њом без њеног знања и противно њеној вољи.

Односи централноамеричких држава су прије четири деценије довели до трагикомичног „Фудбалског рата“. Балкански сукоби су под лицемјерним и циничним њемачким вођством из крвавих ратова постали неправедан и недемократски мир запечаћен, ето, и фудбалском утакмицом у којој су заједно, као „Будућа Европска унија“ играли министар из странке која се није одрекла Слободана Милошевића и злогласни вођа албанских терориста кога још увијек гоне правосудне власти. Тачи, кога су саборци од миља кодно звали „Змија“, и Антић београдски функционер у националној орбити играли су заједно, све надајући се (барем Антић) да ће да побиједи ЕУ. Истовремено, прије неколико мјесеци сама најави доласка Тачија у Београд за који тврдимо да је његова престоница, а с њим преговарамо иако је оптужен овдје је сматрана као провокација.

Споразум о Заједници српских општина је за ремек-дјело свога политичког газде прогласио човјек чијем је праједи Никола Пашић био брат. Прије стотину година Пашић је у вријеме када је Србија била сиромашнија и угроженија постигао споразум којим је Сјеверна Албанија без рата требало да уђе у „персоналну унију“ с Краљевином Србијом и постане њен дио.

Дан, 31.8.2015.

Чедомир Антић

КИНЕСКИ ТРЕНУТАК ИСТИНЕ

Шта може бити у позадини кампање коју Кину покушава да представи као највећу опасност по светску економију

Да ли последња збивања на кинеским финансијским тржиштима – велики пад вредности берзанских акција и девалвација јуана – коначно дају за право западним критичарима кинеског модела развоја? Да ли је реч о најави нове велике економске кризе?

Има већ две деценије како неке од скептичних, често и злурадих западних анализа исказују резерву према кинеској економској будућности. У почетку су оспораване кинеске стопе раста и њихова висина је проглашавана за статистичку обману. Касније, када је фантастичан успон кинеске привреде постао више него очигледан, статистика раста је признавана, али се критика усмерила ка неодрживости кинеског економског модела.

У последњих 35 година кинеска привреда је расла по просечној стопи од преко девет процената годишње. Тако висока стопа у тако дугом периоду јесте спектакуларна чак и за високе стандарде источне и југоисточне Азије. Кина је постала не само индустријска велесила и шампион модернизације већ је 2014 (мерено паритетом куповних снага), по висини укупног БДП, претекла и САД.

Нико у Кини није имао илузију да се рекордне стопе раста могу одржавати у недолго. Било је такође сасвим јасно да ултра брзи и усмеравањем кинески развој нужно ствара неравнотеже и деформације у економском систему. О томе су отворено говорили и кинески политичари. Непознаница је била везана за тренутак када би могла почети нова фаза споријег раста, у ком опсегу ће се тај раст кретати и, најважније, како ће се Кина носити са структурним проблемима насталим у овом вишедеценијском периоду огромног раста [1].

КИНЕСКЕ НЕВОЉЕ ДОБРОДОШЛЕ ЗАПАДУ

До успоравања привредног раста долази од 2012. Стопа се спушта испод осам процената, а пројекције почивају на очекивању да ће се стопе раста до краја ове деценије стабилизovati на нивоу 6–7 процената годишње. И овако снижене стопе раста остају веома високе и недостижне за било коју иоле развијенију државу. Предвиђени сценарио би требало да доведе до мирне поступне стабилизације економије, али и да остави довољно простора економској политици да отклони нагомилане неравнотеже у систему.

Кинеске власти су систематски и поступно кренуле са отклањањем свих фундаменталних економских неравнотежа, покушавајући да економију, чије су погонско гориво биле инвестиције и извоз, уравнотеже стимулсањем раста домаће потрошње и развијањем услужног сектора [2]. Између осталог,

Кина се врло интензивно бави и дуго занемариваним проблемом екологије. Наравно, по кинеском обичају који се до сада показао мудрим, све ове реформе се спроводе опрезно.

Динамичан економски раст и развој капитализма довели су и до крупних социјалних деформација – до бујања корупције, до великог нарастања социјалних разлика, до бахатог понашања провинцијских функционера и до злоупотреба у које ни Пекинг није имао довољно увида. Кина се и са овим огромним проблемима ухватила укоштац и покушава макар да их ублажи. Кинеском руководству је јасно да ће успоравање раста све ове проблеме учинити драматичнијим, да ће незадовољства расти угрожавајући социјалну стабилност и да ће све то дати нови подстицај политичким протестима, *одакле год да буду инспирисани*.

Паралелно са економским успехом и упркос бројним критичарима кинеског модела, у делу академских (и не само академских) структура, расло је поштовање за кинески меритократски политички систем, који је креирао економско чудо и обезбедио да земља не доживи тужну, колонијалну транзициону судбину осталих социјалистичких држава.

Велика рецесија, која је почела 2007–2008, довела је до озбиљног глобалног разочарења у политичке и државне институције Запада, показујући да овим државама управљају брутални центри моћи, који испод демократског покривача контролишу политички систем и медије и којима демократска јавност заправо не може ништа.

У глобалном хаосу последњих година чинило се да је Кина поуздана оаза стабилности, да кинеска власт одлично контролише економске и друштвене процесе и да има јасну дугорочну развојну стратегију. Не само да се кинеско руководство сматрало компетентним, готово непогрешивим, већ се и кинески државни модел почео доживљавати као потенцијални глобални узор и путоказ, насупротив *компромитованом нелибералном моделу*.

Оваква перцепција Кине и њеног система није могла радовати све оне центре моћи који говоре да смо *на крају историје, да постоји само један друштвени и економски модел који је супериоран и трајно одржив – увек и свуда*. У том су контексту последње кинеске невоље више него добродошле, а медији су спремни да нас о томе ревносно извештавају. **Драматизација кинеске берзанске кризе је добила необично убрзања и катастрофичне интерпретације.**

ПРОТЕКСНЕ ИНТЕРПРЕТАЦИЈЕ НА ЗАПАДУ

Каква се то катастрофа догодила у Кини

Кинески тренутак...

када се говори о томе како „свет“ губи поверење у кинеске власти? Како се то кинеска криза може прелити на остатак света и изазвати рецесију попут оне из 2009?

Средином јуна ове године индекс берзе у Шангају достигао је свој историјски максимум, после кога је уследио велики пад, или, како се то берзанским жаргоном каже, уследила је велика корекција. Пад кинеске берзе се пренео и на остатак света и све велике берзе су прошле кроз неколико дана панике и великих падова какви одавно нису виђени.

Од средине 2014. до јуна 2015. индекс берзе је порастао за око 150 процената. Овај сулуди шпекулативни скок је прошао без реакције кинеских власти и та пасивност је вероватно највећа грешка коју је Кина направила, бар у последњој деценији. Још горе, када је велики пад почео, држава је реаговала панично, покушавајући да га заустави „на силу“ [3]. Окаснила и неуспешна, ово је вероватно била прва снажна интервенција кинеских власти која није дала резултате. То су, разуме се, сви приметили, као што су приметили и панику и недовољну промишљеност целе акције.

Пад берзе је довео до одлива капитала, до слабења јуана, и Кина је, први пут у последњих двадесетак година морала да изврши девалвацију од два процента и да прошири маргину дневних осцилација курса за два процента. Јуан је и даље остао под притиском и Кина данас мора да продаје део својих импресивних девизних резерви како би своју валуту бранила од новог пада [4].

И поред свега, пад берзе је драматизован преко сваке мере. **(Узгред, индекс кинеске берзе је и после пада од преко 40 процената данас на истом нивоу на коме је био и почетком ове године.)** Како би се лудовање кинеске берзе представило као катастрофичан економски феномен, шпекулише се да кинеска привреда драматично успорава, да ће овогодишњи раст бити можда шест процена (а не седам, како је планирано), да све то може изазвати велику глобалну кризу итд. (У позадини ове аргументације је чувена теза о великој мудрости и непогрешивости берзи, теза по којој берзе пре других „виде“ оно што се спрема.)

Дакле, ако кинески привредни раст можда не буде седам процената већ „само“ шест, то онда може бити извор великих зала са којима ће бити суочена светска економија. Гротескно.

ПОЗАДИНА АНТИКИНЕСКЕ КАМПАЊЕ

Лоше стање светске економије је пре свега везано за вишегодишњу стагнацију највећих светских економија и за чињеницу да су после периода **лудог штампања новца са slabим резултатом** западне економије остале без идеја. **Продуктивност стагнира, задуженост држава расте, стопе раста су веома ниске.** Неке од највећих економија не могу да додају ни два процента годишњег раста (Немачка, Фран-

цуска, Италија, Јапан), док се друге сматрају изванредно успешним када ту границу пребаце за који промил (Канада и Велика Британија) или чак за цео проценат (САД).

Шта можда бити у позадини кампање која Кину покушава да представи као највећу опасност по светску економију?

Са различитих страна већ дуго стижу гласови да свет убрзано тоне у нову велику кризу, или друго полувреме Велике рецесије. **Експанзивна монетарна политика је, као и пре, стимулисала шпекулативну, а не реалну економију.** Готово да ниједан од фундаменталних проблема који су претходили и који су изазвали Велику рецесију није отклоњен. **Најбољи начин да се то сакрије је да се кривица преусмери на другу страну, на пример, на кинеску.** Глобални медији имају велико искуство у овој врсти „специјалних“ операција.

При томе, ако би се кинески проблеми и слабости пренаглашавали и непрекидно вукли по новинама, ако би се будућност кинеске економије доводила у питање, тада би логиком тржишта и тржишних очекивања, Кина заиста могла имати све више проблема. **Колико Кина буде слабила, толико ће САД јачати и поново бити једина сигурна лука за капитал и прави економски модел. Подједнако важно, економска слабост Кине би неминовно успорила и њен успон као војне силе и стожера БРИКС.**

У таквом сценарију, сви би брзо заборавили 35 година чудесног развоја, заборавила би се конструктивна кинеска улога у савладавању велике кризе југоисточне Азије из 1997, заборавила би се и огромна кинеска помоћ да се последице Велике рецесије смање. **Неолиберални Запад би прогласио победу, а кинески углед стваран деценијама био би озбиљно нарушен.** Можда ће Кина из ове берзанске кризе извући важну поуку. Већ годинама, и споља, али и изнутра, **Кини се саветује финансијска либерализација.** Речју, Кина би требало да подигне камате, да отвори свој финансијски систем, да га либерализује, дерегулише, и саобрази га западним узорима. И све то, разуме се, што пре и што брже!

За економију каква је кинеска то би била фатална одлука и по својим ефектима би подсећала на економске шок-терапије, кроз које је прошао исток Европе. **Кина је током овог лета окусила моћ шпекулативних финансијских токова, и то на нивоу релативно неразвијеног и затвореног финансијског тржишта. Шта би се тек догодило да Кина нема систем капиталне контроле?**

Кина је и даље сиромашна земља, њен БДП по глави (на бази куповне моћи) је четири пута нижи од америчког. Развој финансијских тржишта, институција и културе је процес који тражи време, у кинеском случају вероватно деценије, тражи релативно висок доходак по глави и, можда најважније, тражи велико искуство које Кина на финансијском сегменту још увек нема. Ако Кина буде урадила ваљану и хладну анализу последњих финансијских дога-

(Крај на стр.16/1)

Настанак Новог светског поретка Исламски свет и земље чији утицај опада

Исламски свет

Турска је крајем јула позвала све државе НАТО да стану иза ње пошто је, како је наведено у позиву, **нападнута од стране Исламске државе и Курда из Сирије**. Као и у случају са Немачком као главним подизвођачем на Балкану, САД (или тачније наднационална елита Запада) желе да задрже Турску као свог подизвођача на простору Мале Азије, Блиског истока, Црног мора и Кавказа. **Турска се исто као Немачка осећа јаким, расту националистичка и империјалистичка осећања, тражи место сталног члана у СБ УН, жели да буде независна од САД, гради добре односе са Русијом. САД су у међувремену прихватиле Курде као савезнике, у Ираку Курди имају своју аутономну област, исто желе и у Сирији. Исламска држава је творевина сунитских фундаменталиста и евроатлантиста.** Сада Турска од САД тражи подршку за нападе на, пре свега, Курде у Сирији и Ираку, мање за нападе на Исламску државу (Курди оптужују Турску да нападом на њих заправо помаже Исламској држави да сломи Курде у Сирији). Курди могу да прођу као Грци ако се Турска и САД договоре око квота, око цене за подизвођачке радове. Међутим, до договора између Турске и САД неће доћи тако лако (као између САД и Немачке), јер је Турска, ипак, страном телом унутар НАТО. **Турске везе са арапским и сунитским светом јаче су од веза које има са Западом. Зато су САД покренуле преговоре са Ираном.**

Турска припада исламском свету, који је монолитан када је у питању однос према Западу, али **муслимани нису умрежени и организовани као Западњаци**. Запад је некада лично на исламски свет данас, али је после више векова верских, етничких, идеолошких и класних ратова, средином 20. века на Западу дошло до фузије старе аристократије и нове елите, па се заједно договарају краљевске породице, капиталисти и социјалисти, без обзира којој вери и нацији да припадају. Зато су данас веће разлике између Арапа и Иранаца него између Немаца и Енглезана, веће су разлике између сунита и шиита него између католика и протестаната, веће су разлике између секулариста и исламиста у муслиманским државама него између секулариста и хришћана у евроатлантским државама – **не постоји организација која окупља све државе исламског света, као што постоји НАТО на Западу, међу муслиманима не постоје наднационалне тајне и јавне организације као што су масонска братства и разне билдбергер групе на Западу.**

Турска се бори за примат у исламском свету, исто тако и Иран, Египат није подређен Саудијској Арабији, у Авганистану талибани и следбеници Исламске државе ратују једни против других, у Пакистану ратују сунити и шиити, Индонезија и Малезија су свет за себе... **Зато глобализатори са Запада лако спроводе политику "завади па владај" у исламском свету.** Муслимани нису организовани и монолитни као Запад, али су испред православног света у том погледу, зато

глобализатори још лакше у православном свету спроводе политику "завади па владај", али и тамо где, као у Србији и БиХ, православци и муслимани живе заједно.

Државе чија моћ опада

Саудијска Арабија губи утицај у исламском свету, удаљава се од САД (док САД преговарају са Ираном који је највећи непријатељ Саудијске Арабије), а не приближава се Русији и Кини (које имају добре односе са Ираном). Француска губи утицај у евроатлантском свету, са једне стране је "гутају" САД и БФ, а са друге стране Немачка. Зато су недавно Саудијска Арабија и Француска успоставиле стратешко партнерство, па је саудијска краљевска породица дошла на летовање у Француску. Међутим, дугорочно, они су губитници, и овај савез ту неће много тога променити. То значи да ће и утицај ових држава на Балкану у наредним годинама и деценијама опадати.

Израел је још једна држава која губи утицај који је имала. На Западу борбени еволуционисти постају јачи и већина у односу на борбене креационисте, те је **Запад све мање везан за јудео-хришћанску традицију, а међу десничарима је све више оних који следе аријевску и нацифашистичку традицију, и одбацују све што има везе са семитском и византијском традицијом.** Дакле, све мање Западњака осећа обавезу да брани свету земљу. То што Израел губи утицај не значи да утицај губи јеврејска капиталистичка елита из Лондона, Париза, Њујорка и Холивуда, која је део евроатлантске наднационалне елите.

Припадницима финансијске елите Запада новац је на првом месту и све се мери у односу на новац, тако да је то заиста наднационална елита – лични интереси су изнад националних. Најбогатије јеврејске породице учествују у њеном умрежавању од самог почетка капиталистичког доба. Данас и међу Јеврејима који живе на Западу већину чине либерали и левичари, а не ортодоксни верници.

Римокатоличка црква је прва наднационална организација Запада, која је вековима спроводила унификацију. Након реформације и револуције, Рим је изгубио утицај који је имао. Зато је Римокатоличка црква покренула екуменски дијалог са православцима. Међутим, пошто је Ватикан постао подређен наднационалној елити Запада, која данас више није хришћански оријентисана, екуменски дијалог се покушава злоупотребити (антихришћанска елита Запада користи Ватикан и екуменски дијалог да подреди себи Православну Цркву). Ватикан ће и даље губити утицај, папа ће остати подређен великом мајстору. Наравно, постоје и делови Римокатоличке цркве који се супростављају наднационалној елити Запада, али дугорочно, Ватикан је, попут Француске, губитник и никада више неће имати моћ коју је имао.

Печат, 19.8.2015.
(Подвукла – Искра)

Никола Варагић

Кинески тренутак... (са стр. 14)

ђања, можда ће од ове кризе бити чак и више користи него штете.

Биће интересантно видети какве ће последице ова криза оставити на кинеске центре моћи и на стабилност политичког система. Ко ће и да ли ће бити смењен, да ли ће доћи до промена у влади, да ли ће доћи до промена у кинеској централној банци, на пример?

Када је Србија у питања, биће интересантно видети да ли ће се појавити аналитичари који ће сеирити над кинеским мукама, као што су ономад сеирили над грчким, критикујући при томе кинески модел развоја и држећи се строго партијске линије коју намећу западни медији.

Напомене:

[1] Кинески индустријски капацитети су предимензионирани у условима спорог раста светске економије. Улагања у некретнине су се отела контроли и огроман број изграђених станова нема купце. Унутрашња задуженост грађана и привреде је страховито порасла у последњих седам година и достигла је ниво од око 250 процената БДП. У Кини је створен и доста јак неформални финансијски сектор који оперише у сивој зони, који је ризичан и који није под контролом централне банке итд.

[2] Кинеске инвестиције су у последње три и по деценије износиле у просеку око 40 процената БДП годишње, док је стопа штедње била у просеку око 41 процената БДП. У последњих седам година инвестиције су у просеку на нивоу од око 47 процената БДП, док је штедња око 50 процената БДП. **Реч је о готово невероватним цифрама, које су готово два пута веће од истих показатеља за развијене западне економије.** (Илустрације ради, инвестиције у Србија су у последњих седам година око 20 процената БДП, док је штедња око 11 процената.)

[3] Кинеска је влада је покушала да кроз државне „играче“ огромним куповинама акција заустави пад, истовремено суспендујући продају акција великих компанија у којима држава има већинско власништво.

[4] Кина је присиљена да девалвира јуан и због разлога конкурентности. Простор за кинески извоз се сужава будући да је опоравак светске привреде спор. Ова 2015. може завршити и са апсолутним падом светске трговине. Истовремено кинески западни конкуренти и Јапан поготово, кроз монетарну политику намерно слабе и депрецирају своје валуте, додатно угрожавајући кинеску конкурентност. Да парадокс буде већи, упркос реалном апрецирању јуана од готово 25 процената у последњих пет година, управо се Кина рутински оптужује за манипулисање и потцењивање курса јуана.

Блог Небојше Катића
Стандард, 3.9.2015.

НЕБОЈША КАТИЋ
(Подвукла – Искра)

Кисинџер: Циљ Запада је да уништи Русију

Развој украјинске кризе показује да је Запад од прилично нејасног циља да integriше Русију у западну заједницу прешао на циљ да је уништи, сматра бивши амерички државни секретар Хенри Кисинџер, пише „National Interest“, а преноси „Взгљад“.

Према његовим речима, криза у Украјини се претворила у трагедију због замена теза: дугорочни интереси светског поретка замењени су неодложном потребом да се обнови украјински идентитет...

„Када читаш да муслиманске јединице ратују на страни Украјине схваташ да је изгубљен сваки осећај за меру“, рекао је Кисинџер. Према његовом мишљењу, то је катастрофа, јер показује да је **циљ Запада уместо интеграције Русије у западну заједницу у дугорочној перспективи постао њено уништење.**

Како истиче Кисинџер, да би се односили према Русији као према великој држави потребно је од почетка дефинисати границе у оквиру којих би њене захтеве било могуће помирити са оним што је потребно САД. У међувремену, сматра политичар, америчка Влада не предлаже никакву радну концепцију европској безбедности, и европским земљама ништа друго не преостаје, него да се ослањају на лидерство Немачке, а Русији и Кини да граде међусобне односе.

„Немачка треба да одигра главну улогу у изградњи европског и светског поретка. Међутим, она није идеална као главни партнер по питању европске безбедности у пограничној зони 200 миља од Стаљинграда“, истиче амерички политичар.

Учешће Америке у решавању украјинске кризе је неопходно због спознаје глобалног контекста; **да не треба да тражи излаз из пат позиције у украјинском конфликту, већ да је реши на начин који доприноси стабилности светског поретка.** Да би се то урадило потребно је, како тврди Кисинџер, одредити посебан статус односа између Русије и Украјине, али и анализирати зашто је дошло до кризе у Украјини.

„Потпуно је невероватно да је Путин потрошио 60 милијарди евра како би летовалиште претворио у зимско олимпијско село, да би после недељу дана, након свечаног затварања, у којем је Русија представљена као део западне цивилизације, започео војни сукоб“, тврди бивши амерички дипломата.

Према његовим речима, **неоконзервативци сада у Вашингтону инсистирају на потреби да се сломи руска Влада и наставиће то да раде све док се не суоче са последицама као и у свим америчким ратовима још од Другог светског рата.** Занесене стратегијом, САД започињу ратове чији крај не могу да предвиде, изнова игноришући своје унутарполитичке могућности.

20.8.2015

СИЕМ
Колапс берзанских индекса и пад вредности

НОВИ УДАР ГЛОБАЛНЕ КРИЗЕ МОГУЋ ЈЕ У СВАКОМ ТРЕНУТКУ

Глобална економија није се опоравила од кризе 2007–2009. године, и свет је зато на прагу нових потреса

сировина на вишегодишње минимуме за многе је био шок. Али ово је пре или касније морало да се деси, јер су националне банке развијених земаља упумпале на тржиште билионе долара након кризе 2008. године, а они нису претворени у инвестиције у реалну економију. Сада се поставља питање: да ли владе САД и Кине могу да сачувају свет од нове кризе?

„Плач и шкргут зуба... Глобално тржиште капитала је наставило да опада, условљено ситуацијом на кинеском тржишту и разочарењем америчким акцијама“, описали су последња дешавања на светским тржиштима аналитичари Sberbank CIB. Пад на берзама почео је још у петак. Формални разлог је било објављивање индекса пословне активности кинеског производног сектора, који се показао слабим (47,1 поена), што је потврдило забринутост инвеститора због успоравања економије у Кини. „Такав дводневни пад котација (седам одсто више) није виђен од децембра 2008. године. Тада је, у року од два месеца за индекс S&P 500 освојено десетак неповољних дана, када су дводневна колебања премашила тренутни обим промена“, истичу у Sberbank CIB.

У понедељак, кинески индекс Shanghai Composite пао је 8,5 одсто, европски индекс STOXX Europe 600 пао је 5,3, британски FTSE 100 изгубио је 4,67, а амерички S&P 500 завршио је трговање са смањењем од безмало четири одсто. У уторак су берзе азијско–пацифичког региона завршиле трговање различито: док су нека тржишта започела тренд корекције након рецесије од претходног дана, берзе Кине и Јапана су показале негативан тренд (нарочито је индекс Shanghai Composite пао на 7,63 одсто, а јапански Nikkei 225 на 3,96 одсто). После „црног понедељка“, главни берзански индекси Европе у уторак су затворили трговање у плусу. Истовремено, амерички индекс Dow Jones је поставио нови антирекорд. Први пут за 119 година свог постојања, он је четири дана заредом пао за више од 200 поена. S&P је тог дана изгубио 1,35 одсто.

КИНЕЗИ НА ПРАГУ ВАЛУТНОГ РАТА

Инвеститори чекају одлучне потезе кинеских власти за стимулацију раста. Али недавни почетак девалвације јуана само отвара нова питања и генерише нове страхове. **Појављује се сумња да ће Пекинг започети валутни рат са САД и другим земљама, што прети да додат-**

но поткопа стабилност финансијских тржишта и светске трговине. С друге стране, „не стиче се утисак да кинеска власт контролише ситуацију“, изјавио је у интервјуу за Bloomberg шеф стратешког одељења банкарске групе SEB Томас Тугесен.

Све ово се дешава у условима текуће сапунице са повећањем камата од Система федералних резерви САД. Наредни састанак комитета за операције на отвореном тржишту федералних резерви одржаће се у септембру, а до тог тренутка тржишта ће се и даље налазити у стању ишчекивања. Ако стопе буду повећане, то ће довести до јачања долара и још већег слабљења других валута.

Док монетарне власти Кине и САД одржавају висок ниво неизвесности у својим поступцима, чак и на кратак року, тржишта настављају да бесне. Наравно, у тој мутној води многи трговци стичу богатство, али ситуација је у суштини нестабилна и нови колапс се може десити у сваком тренутку. Све у свему, глобална економија није успела да се опорави од кризе 2007–2009. године нити да изађе на путању одрживог раста, и свет је зато на прагу нових потреса.

Докази за то су бројни. Економије земаља у развоју стагнирају, многе валуте су знатно девалвирале. Кинеска економија, као што је већ речено, успорава. Раст БДП је успорен са 7–10 на шест одсто годишње. Извоз и увоз падају, а **мехур на берзи се испумпава. Следеће на реду су некретнине.**

ЕУ у целини и еврозона нарочито се налазе у стању рецесије или слабог раста (на пример, ове године агенција Moody's очекује раст БДП еврозоне од 1,5 одсто). Плус, **званичници ЕУ нису успели да пронађу решење за грчке проблеме.** Чак и садашњи „компромис“ када државе издају нове кредите у замену за „реформе“ изгледа само као још један тајмаут. А **сада ће Европа још морати да се суочи са стотинама хиљада илегалних миграната**, што сигурно неће позитивно утицати на економију Старог континента.

САД БЕЗ РАСТА

САД су формално од 2009. године изашле из рецесије и избориле се са незапосленошћу, међутим, **привредни раст је низак. А реална слика оног што се дешава у највећој светској економији је сакривена од јавности.** Као

Нови удар...

што је јула ове године признао Завод за економске анализе Министарства трговине САД (BEA), они **редовно надувавају кварталне показатеље стопе раста БДП** још од 2011. године. У неким случајевима, обим „лажирања“ иде до пет пута по кварталу (као што је у трећем кварталу 2013. године БДП порастао не за 2,5 већ тек за 0,5 одсто). Резултат је смањена годишња стопа раста БДП у 2012. години са 2,3 на 2,2 одсто; у 2013. са 2,2 на 1,5 одсто. Америчка статистика редовно показује чуда манипулације. На пример, у првом кварталу ове године пад од 0,2 одсто након „ажурирања“ је замењен растом од 0,6 одсто.

На сличан начин су се бавили незапосленосту. Привремена и повремена запосленост помаже да се побољша статистика (сада је стопа незапослености у САД 5,3 одсто), али ситуација на тржишту рада није много здравија. Како наводе критичари, америчка статистика за запослену сматра, на пример, чак и особу која је на еВау интернет аукцији продавала нешто за сто долара месечно.

Такође је важно напоменути да се и у ЕУ и у САД фактички **окончала ера потрошачке економије**. Потражња повећана до невиђених висина на рачун повећања обима кредитирања, **de facto је престала да расте**. Продаја највећих америчких трговинских ланаца не расте већ осам година. Чак и минимално повећање цена, па чак и дефлација, узрокована падом цена нафте, повећава потрошњу само један и по одсто годишње. А то је велики проблем јер у тим истим САД на потрошњу одлази око 70 одсто БДП. „Раст БДП у САД и еврозони није довољно снажан да спречи глобални дефлациони шок“, говори Томас Тугесен. Покушаји националних власти да извуку своје земље из рецесије уз помоћ пумпања економије **јефтиним (заправо бесплатним) новцем** имали су мали ефекат за реални сектор, али су зато довели до формирања мехура на финансијским тржиштима и у сектору некретнина. Само Федералне резерве САД упумпале су у финансијски сектор више од три билиона долара током 2008–2014. године. Готово шест година је стопа раста била на нивоу од 0–0,25 одсто. Приближно исте стопе сада имају Банка Енглеске, Европска централна банка и Народна банка Јапана.

Истовремено су владе све време у про- теклој деценији повећавале своју задуженост. **Национални дуг САД тренутно износи око 18 билиона** (то је мало више од БДП) а **дуг ЕУ је 12 билиона евра** (87 одсто БДП). При чему је вишак бесплатног новца довео до веома чудне дисторзије, стварајући у Европи, на пример, **хрпу државних хартија од вредности вредних билион евра са негативним приносом** (уз урачунату инфлацију). То јест, кредитори плаћају својим дужницима.

ZERO HEDGE: „САМО ЈЕ ПИТАЊЕ ДАТУМА“

Пошто ниједна од водећих економија света не расте високим темпом, а и оне које су расле сада су почеле да успоравају, то доводи до пада цене сировина. **Индекс сировина, који израчунава Bloomberg, у понедељак је пао на минимум из 1999. године**. Ни метали, ни енергија немају тражњу при садашњем обиму светске економије. Тржишту нафте, као што је познато, додатни проблем стварају Саудијска Арабија и друге земље Блиског Истока, преплављујући тржиште непотребном нафтом, како би задржале ниво котација на ниском нивоу и угушиле конкуренцију из САД, које производе нафту из шкриљаца. Резултат је тужан – девалвација и немогућност да се достигну високе стопе раста. **За САД је то губљење десетина хиљада радних места у индустрији нафте и гаса, као и опасност неповраћања кредита утрошених за производњу нафте из шкриљаца**.

Све у свему, садашња ситуација у светској економији изгледа веома обесхрабрујуће. **Огромна количина бесплатног новца није разбуктала економију, већ је претворила у трапавог диносауруса који би могао пасти у сваком тренутку**. Популарни портал Zero Hedge, познат по својим алармантним публикацијама, не сумња да ће ускоро почети нова рунда кризе: „За нас наступају лоша времена. Само је питање датума“.

Чињеница да су **готово сви главни емисионски центри у свету прибегли политици јефтиног новца** (и урадили то веома неефикасно) значи да, ако у догледној будућности почне нова криза, начина за борбу против ње неће бити много. Како наводи The Wall Street Journal, на традиционалне инструменте се не може рачунати: каматне стопе су на нули, порески стимуланси су оптерећени високим нивоом јавног дуга и потенцијалним повећањем буџетског дефицита због пензионисања генерација бејбумера. „Светска економија подсећа на прекоокеански крузер без чамаца за спасавање“, сматрају економисти HSBC Bank.

Наравно, још увек постоји много шанси да ће Федералне резерве, Народна банка и власт Кине, као и ЕУ, бити у стању да пронађу неке начине да подрже раст. Могуће је веровати речима француског председника Франсоа Оланда, који сматра да је „светска економија довољно јака и да има потенцијал за раст, који не зависи само од ситуације у Кини“. Мада, искрено, чак ни у Француској се Оландове речи не узимају за озбиљно. То јест, најбоље је унапред се припремити за проблеме.

Нажалост, не постоји ниједан доказ да у руској влади бар неко о свему овоме размишља.

Факти, 28.8.2015.
(Подвукла – Искра)

МИХАИЛ ХАЗИН
Превео СРЂАН ЂОРЂЕВИЋ

ПАД ЕВРОПСКЕ ИМПЕРИЈЕ

Велике земље ЕУ штите се бацајући као залогај миграционим таласима мале земље, али то неће спасити Европу од катаклизме

Влада Мађарске разматра могућност коришћења војске за заштиту јужних граница земље од миграната. Како је 26. августа саопштио секретар за штампу мађарског премијера Виктора Орбана, коначна одлука ће бити донесена већ следеће недеље. Криза у Грчкој, конфликт у Украјини, а сада још и брзо нарастајући проблем миграната – има ли ЕУ довољно залиха безбедности, да би опстала пред тим изазовима?

— Проблем миграције у Европи није се појавио данас, него је сазревао годинама – објашњава доктор политичких наука, професор МГИМО Јелена Пономарјева. **Повећање миграције почиње 2010. године дестабилизацијом Блиског Истока, тј. са такозваним „арапским пролећем“, које је фактички уништило неколико суверених држава.** Постојање тих држава заустављало је десет милиона људи од миграције, будући да су тамо били мање-више нормални услови за живот, а повремено и бољи него у низу европских држава.

На пример, **Либија, која се распала на најмање пет делова, нудила је грађанима веома високе социјално-економске услове.** Сиромашним се сматрао онај који је имао само један стан и ауто. Данас на такву раскош не може мислити просечан Европљанин. **Кад се десила деструкција Либије, повезана са интересима транснационалних компанија за производњу нафте, у Европу су нахрлили не само људи из екваторијалне Африке и сусједних држава него и из саме Либије.**

И то је само један пример. **То исто се може рећи о Сирији, Ираку и Авганистану, али је сада све то добило кумулативни ефекат, све што се скупљало годинама изашло је на површину.**

Може ли ЕУ изаћи на крај с тим нарастајућим таласом миграције?

— **Методe којима ЕУ покушава да реши проблем неће успети. Они предлажу ревизију Шенгенског уговора да би се заштитиле земље „европског језгра“ од миграната који долазе са југа, али Шенгенски уговори су првобитно рађени због лакшег кретања капитала, роба, услуга и радне снаге међу земљама ЕУ и показали су се као ефикасан економски модел. Ревизија уговора неће донети ништа добро.**

Осим тога, ако Немачка, Француска и у мањем степену Италија успеју себе заштити, **како ће онда бити земљама које не улазе у шенгенску зону и знатно су слабије на соци-**

јално-економском плану, будући да су уништене глобализацијом? Оне ће примити удар на себе. **Велике земље ЕУ себе штите бацајући као залогај миграционим токовима „мале“ земље, исто онако као што велике рибе прождиру мале, али таква политика неће спасити Европу од катаклизме.** Миграциона криза ће се наставити све док транснационалне компаније на плећима ЕУ и САД не престану да пљачкају суверене државе у регионима света који су на периферији капитализма. Успут, сада се њима може додати и Украјина зато што су се огромни миграциони токови, као резултат деловања Запада, покренули из те земље како у Европу, тако и у Русију.

До чега све то може довести у перспективи?

— Мада свако историјско поређење носи карактер површности, **садашња ситуација подсећа на оно што се дешавало у касноримском периоду, када су се на периферији римске империје стварале варварске државе.** Рим их је испочетка прихватао, покушавао је склапати савезе. Али, на крају крајева, **управо варварске државе су уништиле Рим и довеле до његовог пада.**

Данас видимо како се на рубу Европе, пре свега на Балкану, појављују те варварске периферије. Француски историчар Жан Кристофер Рифен је још 1991. године написао књигу **Империја и нове варварске државе, у којој је прогнозирао стварање такозваних држава-уметака, које деле језгро Европе од проблематичних држава.** Такве државе-умеци су Србија, Македонија, чак и Грчка. Али данас се оне уништавају.

То је знак за узбуну, који сведочи, као прво, о томе, да је ЕУ вештачка творевина, и, друго, да се читав свет (земаљска кугла) налази у опасности, при чему је та опасност била конструисана рукама „господара историје“, како их је називао британски премијер Дизраели, онима који узимају себи за право да доносе решења за судбину државе, народа и религија.

Деструкција на Блиском истоку и у другим регионима рађа трећи талас миграције народа. То су фантастични миграциони токови који са собом носе не само квалификоване стручњаке него и масу омладине и људи ризичне групе који могу бити укључени у разне терористичке структуре. Историчар Арнолд Тојнби је сматрао да најстрашније вријеме за Европу настаје онда када се унутрашњи пролетеријат спаја са спољним. Само данас се не говори о

Пад Европске империје...

пролетеријату, него о унутрашњем слоју незадовољних положајем у ЕУ и ван ње.

То јест?

— **Радикални елементи, који долазе с миграционим токовима у Европу, лако и брзо могу наћи своје присталице међу радикално настројеном омладином Француске, Шпаније, Италије и тада се дешава стварање експлозивне смесе.** То је бумеранг успореног деловања, који је реакција на политику, коју Запад спроводи најмање деценију. Али сад ће се брзина тог бумеранга повећавати геометријском прогресијом. Могуће је да се покушају оградити од миграната зидом, као Мађарска или Македонија. Али све зависи од броја миграната. Кад њихов број пређе одређену тачку, никакви зидови неће помоћи.

Треба у корену мењати дневни ред. Време је да се оставе на миру суверене државе, да престану да их пљачкају и да почну стварати социјално-економску инфраструктуру да би људи могли да раде тамо где су се родили и одрасли. Ако је раније гробаром капитализма називан пролетаријат, онда данас гробар глобалног система капитализма може постати радикално настројен мигрант, који је све изгубио и нема другог излаза него да приступи радикалној терористичкој организацији.

Треба се борити са узроком кризе, а не са њеним последицама. Ако то европски политичари не схватају, онда је у њих, како је писао Алексеј Толстој о Буратину, веома плитка памет. У перспективи, миграциони проблеми могу погодити не само Европу него и земље постсовјетског простора.

Срећом, Русија је данас једна од безбеднијих земаља с тачке гледишта контроле миграционих токова. Поред тога, Северна Евроазија није баш повољно место за мигранте из јужних земаља. То што је „зима близу“ нама помаже.

Значи ли све то да ЕУ чека скори распад?

— Према мом мишљењу, у роману Јелене Чудинове Џамија Париске Мајке Божије веома је добро представљена будућност ЕУ и читаве Европе. Ако ћемо говорити о најближој перспективи, мислим да ће се десити нека трансформација ЕУ. Слободна економска зона, повољна за богате европске државе, пре свега, биће сачувана, али ће се миграциона политика заострити. **Следећа етапа може бити оно о чему говоре европске десне политике. Марин ле Пен је веома јасно формулисала ту позицију за време предизборне кампање за парламент Европе: „Вратите нам оно што сте нам узели – суверенитет“. Суверенитет није просто лепа реч, него комплекс мера и прерогатива које има држава. Нарочито провођење самосталне спољне и**

унутрашње политике, коришћење мера принуде. Мислим да ће постепено доћи до тога да ће тзв. еврогранди [1] враћати себи изгубљени суверенитет.

Младоевропљанима [2] то неће бити допуштено, зато што ће на њих пасти бреме трансформације. Шта ће урадити Естонија ако јој се каже да прими 350 хиљада миграната и претете санкцијама ако то не прихвати? Такве врсте претњи ће терати младоевропљане у још теже услове. Најгоре ће бити онима који су последњи ушли у ЕУ или су тек кандидати за пријем.

Није искључено да ће у најскорије време букнути Балкан, где су намерно биле створене државе неспособне за живот, којима је лако манипулисати. Последњих година тамо је већ било случајева сукоба између муслимана и православних, и ти процеси могу обухватити и друге земље. Она ЕУ на коју смо навикли у најскорије вријеме ће се мењати.

Директор Евроазијског комуникационог центра Алексеј Пиљко уверен је да садашње руководство ЕУ није способно да изађе на крај са нарастајућим проблемима.

— **Проблем миграције за Европљане створиле су САД, којима је био потребан рат на Блиском Истоку. Њихова политика довела је до тога да читав регион и десетине милиона људи нису имали куд. Да је ЕУ била политички самостална и да није учествовала у авантурама САД, данас она не би имала такве проблеме.**

Тако је пропала европска политика мултикултурализма. У прошлости власт ЕУ је активно пооштравала миграцију, мислећи да ће се дошљаци интегрисати у европско друштво. Али уместо тога они остају изван, тј. живе апсолутно аутохтоно. То већ није бомба успореног дејства, него бомба спремна да експлодира.

Могу ли Европљани то савладати?

— Са садашњим руководством не могу. Бриселска бирократија није способна да нађе излаз из кризе. Данас је потребно мењати читаву идеологију европског пројекта. Он је почео веома охрабрујуће. Била је „велика шесторка“. Мастрихтски уговор, ентузијазам многих земаља. Али све је то нестало.

Зашто?

— **Прво, зато што је ЕУ потпуно зависна од САД, и, друго, не мисли о интересима свих земаља ЕУ, него о геополитичким пројектима. Данас у Бриселу желе да створе јединствену суперсилу. Али то је немогуће. Да, европске земље су блиске, интегрисане, међу њима нема баријера у протоку капитала роба и људи, али никад ЕУ неће бити федерација или конфедерација. Те државе су вековима живе-**
(Крај на стр. 22/1)

ДА ЛИ ЈЕ НА ДЕЛУ КРИЗА ЕВРОПСКОГ ДУХА?

Текуће кризе и неслобода ЕУ да следи сопствени интрес

Европску унију наизменично потресају кризе — економска, украјинска, грчка, миграциона. Да ли су оне узрок или последица једне много далекосежније кризе — кризе европског духа?

Месецима гледамо потресне слике пониже-них и увређених невољника који покушавају да пређу европске границе и да се домогну „бољег живота”.

Истовремено, сазнајемо да им у Чешкој стављају идентификационе наруквице, да Мађарска диже жичану ограду на својој граници како би их зауставила на путу ка „обећаној земљи”, гледамо преплашену децу у рукама родитеља који беже од полицијских пендрека и сузавца.

И таман кад схватимо да све то неприхват-љиво подсећа на призоре холокауста, неко нас обавезно упозори на велику терористичку претњу коју у Европу доноси огроман број муслимана. Самилост замењују зазирање, страх, презир, огромна нетрпељивост, крајње противна пропове-дима о слободном, цивилизованом, просперитет-ном — европском друштву!

Да нешто није у реду са прокламованим европским вредностима недавно је приметио и један бриселски дипломата, шеф Европске коми-сије Жан-Клод Јункер, који је изјавио да „Европској унији недостају и Европа и Унија”.

Он је презапослене европске посланике морао да подсети на то да „избеглице нису бро-јеви него људи”! Да парафразирамо Достојевског: *може ли се изградити срећно друштво на макар и једној децјој сузи?*

„Духовна криза Европе састоји се од две крупне илузије. Једна је да ЕУ своју снагу може да одржи само кроз војну и геоекономску сим-биозу са САД. Друга је сучељавање и сукоб са Русијом: не схвата се да је евроазијска Русија европска културна и духовна екстензија на нај-пространији светски континент, као ни то да је проевропска Русија далекосежна и допуњујућа судбина Европе стешњене на Западу”, сматра политиколог Милош Кнежевић.

Указујући на европску колонијалну про-шлост, у којој су житељи колонија коришћени као јефтина радна снага и као војска у сукобима великих империја, док су из њихових земаља црпљене сировине, саговорник Спутњика конста-тује да ни данас није другачије.

„Европски колонијализам и империјализам су приказивани као културализујући, цивилизујући и хумани. То је, наравно, било далеко од истине, али је служило као оправдање за дугу европску хегемонију. Средином 20. века Америка се наметнула као глобална наследница европских сила, пре свих Велике Британије. Победом у

Хладном рату и рушењем комунизма накратко је успоставила своју верзију глобалног поретка. У протеклој деценији ситуација се променила, на сцену су ступиле Кина и опорављена Русија. Обновљен је мултиполаризам и превазиђена апсо-лутна надмоћ Евро-Америке”, објашњава Кнежевић.

Европске државе, чак и најјаче међу њима, раде против себе, уверен је политиколог Александар Павић.

„ЕУ није господар своје судбине, главну реч води Вашингтон. Сви су се подредили аме-ричкој политици, која није у складу са садаш-њим европским интересом — повезивањем са Русијом. Ко нормалан може да одбије понуду коју су још пре неколико година дали и Медведев и Путин да се створи велики економ-ски простор од Лисабона до Владивостока? То је била јединствена прилика за рад и развој, која је минирана на Украјини. Јасно је да су европске земље, нажалост, таоци политике САД”, истиче Павић и подсећа да је управо ЕУ активно или пасивно учествовала у разбијању држава из којих сада долазе избеглице.

Према његовом мишљењу, ЕУ представља прагматичну заједницу, засновану искључиво на материјалном интересу.

„Као таква, она нема ни капацитет да про-изводи неке више вредности или да њима буде руковођена”, наглашава Павић.

Иако оба наша саговорника сматрају да је европски страх од тероризма оправдан, будући да је у маси тешко препознати реалне и потен-цијалне верске екстремисте, они упозоравају да, чак и да нема те опасности, интеграција људи из других култура у европским земљама не би била лако остварива.

„Кад год се деси неки неред, рецимо, у предграђима Париза, види се да пројекат мулти-културализма и интеграције различитих култура у европско друштво није успео ни приближно коли-ко би они то хтели да представе”, каже Александар Павић.

Оба саговорника Спутњика сматрају да је актуелни економски, политички и културни модел ЕУ неодржив, те да неминовно води ка судбини сличних мултинационалних структура, попут Аустроугарске, СССР-а или Југославије.

„Да ли ико међу еврократама у Бриселу може да поверује у такву будућност ЕУ? Сумњам! Они су (пре)плаћени да не верују у тако негативне историјске сценарије”, закључује Милош Кнежевић.

Спутњик, 13. 9. 2015.
(Подвукла – Искра)

Валентина Булатовић

Пад Европске империје... (са стр. 20)

ле као независне земље, и вештачки их терати у неку централизовану територију, па и још с геополитичким амбицијама – значи, рушити саму идеју евроинтеграција.

ЕУ у потпуности понавља грешке Совјетског Савеза, само у још накураднијем хипертрофраном облику. Апсолутно је схватљива реакција Виктора Орбана. Мађарска је ушла у сасвим другу ЕУ. Намамили су је тортом, а дали су јој неку трулу воћку. Кад буду умели да поново размотре идеологију европске интеграције, ЕУ ће имати шансу за опстанак. Ако пак све остане као сад, неће дуго трајати.

Могуће је, наравно, покушати затрпати проблеме новцем, као у случају Грчке, али то није излаз. После Грчке проблеми следе у Шпанији, Португалији, чак и Француској. То ће бити крај веома добре идеје Роберта Шумана, која је поставила темеље европске интеграције.

И не говорим о томе да садашња бриселска бирократија уопште не сматра Русију европском земљом. Мада је то највећа европска држава. Постоји одличан пројекат Евроазијског економског савеза, који може да поправи односе са ЕУ и створи прави трансконтинентални економски модел. Уместо тога у ЕУ више воле да играју геополитичке игре које су по вољи Вашингтону и да жртвују сопствену идеју интеграције.

Шта чека ЕУ за 5–10 година?

— Перспектива распада ЕУ је апсолутно реална. Ако се ништа не промени, за 10 година половина земаља ће изаћи из ЕУ. Сада се ЕУ уопште не бави развојем нових чланица. Оне су јој потребне само као тржиште добити, прилива јефтине радне снаге и за затварање конкурентске производње. А раније, кад су се интегрисале Немачка, Француска, Бенелукс, све је било потпуно другачије.

Бриселска бирократија је унаказила идеје европске интеграције.

2.9.2015. **Свободная Пресса**

Разговарала МАРИЈА БЕЗЧАСТНАЈА
Превела МИЛАНА БАБИЋ
(Подвукла – Искра)

Напомене приређивача:

[1] Водеће земље ЕУ, често се мисли на четворку: Немачка, Француска, Велика Британија и Италија.

[2] Мисли се на чланице које су се недавно прикључиле ЕУ, тзв. Нова (млада) Европа.

ПУТИН: Међународна ситуација постаје сва мање предвидљива

У интервјуу који је дао агенцијама ТАСС и Синхуа, руски лидер уочи поласка за Пекинг упозорио: Један од главних узрока растуће напетости у свету је упорна тежња неких држава да по сваку цену задрже своју доминацију. Оне се унутар својих граница декларативно залажу за норме демократије, владавину закона и људска права, а игноришу их на међународној сцени – фактички негирају начело једнакости држава садржано у Повељи УН...

„Ми данас у Европи и Азији видимо покушаје да се фалсификује историја Другог светског рата, да се прогурају произвољна, искривљена тумачења догађаја која нису заснована на чињеницама, нарочито предратног и послератног периода – казао је он. Глорификација и рехабилитација злочинаца и њихових саучесника од стране неких земаља представља гажење пресуда Нирнбершког и Токијског трибунала“.

Руски председник је истакао да „Русија и Кина имају сличне ставове о узроцима, историји и исходу Другог светског рата“. „За наше народе свети су и сећање на рат и његове лекције – додао је он.

– Та трагична прошлост указује на нашу заједничку одговорност за судбину света, на то да схватимо до каквих страшних последица може да доведе деструктивна идеологија сопствене изузетности и некажњивости“. „Управо на тим идејама су почивали нацизам и (јапански) милитаризам, и ми смо дужни да не допустимо њихово оживљавање и ширење“ – истакао је шеф руске државе.

Путин сматра да је недовољно тражење компромиса главни разлог погоршања ситуације у свету.

„Нажалост, међународна ситуација постаје сва мање предвидљива – рекао је он. – Објективни процес формирања новог полицентричног модела уређења света прати раст нестабилности како на регионалном, тако и на глобалном нивоу. И основни узрок такве напете, сложене ситуације је недовољно тражење компромиса“.

„Светска привреда још увек није ушла у фазу стабилног развоја – наставио је он. – Међу системским проблемима је упорна тежња неких држава да по сваку цену задрже своју доминацију у свету. Они се унутар својих држава декларативно залажу за норме демократије, владавину закона и људска права, а игноришу их на међународној сцени – фактички негирају начело једнакости држава садржано у Повељи УН“.

Путин је додао да у таквим сложеним условима руско–кинеска сарадња „има посебан значај за очување и јачање међународне и регионалне стабилности и безбедности и тражење ефикасних одговора на глобалне изазове“.

1.9.2015.

Факти

Порука Европљанима – ослободите се...

ПУТИН, ХРИШЋАНСТВО И НОВА ЕВРОПА

Данас више нема никакве дилеме да Владимир Путин није само моћни политичар једне велике земље која поново заузима геополитичке позиције које јој, у светским оквирима, по величини и снази припадају, већ много више од тога. **Он је носилац еволутивног цивилизацијског концепта који подразумева спој традиционалних вредности човечанства и нових развојних могућности који проистичу из савремених технологија, мултиполарност света, право на различитост и стварну слободу нација и појединца.** Тај и такав концепт супроставља се данас, на размеђу векова, сулудој визији униполарног света чија тоталитарна идеологија не само да, кроз неолиберализам, руши основне друштвене закономерности, већ се (форсирајући педофилију, истополне бракове, ГМО исхрану и сл.) супроставља природним и божијим законима на којима се темељи људско постојање.

У једном тренутку, пре појаве Владимира Путина, изгледало је да је борба одлучена и да ће униполарни свет, бити успостављен, а да ни Борис Јељцин, ни остатак човечанства неће бити свесни шта то заправо значи, нити куда нас, све заједно води. Данас више не изгледа тако. Униполарни свет се распада пред нашим очима, а ратни пожари које његови инспиратори распирују широм планете, пре ће убрзати него спречити његов дефинитивни крај.

Путин је човечанству вратио наду да две хиљаде година људског постојања неће тек тако бити збрисано мрачним визијама Црног племства. Збигњев Бжежински, човек који је планету претворио у Велику шаховску таблу (1), као видљиви креатор концепта униполарности, добио је противника који даље види, брже мисли и прецизније комбинује. **Уз неспорну лидерску харизму и дар да свој народ и земљу воли не мрзећи друге, постао је свуда у свету симбол борбе против оживљавања фашизма и тоталитаризма које доноси Нови светски поредак.** То га, чак и у већини западних земаља, чини најпопуларнијим страним политичарем, па његови ставови и поруке имају све већи утицај на политичка дешавања широм света.

У последњих неколико дана Владимир Владимирович послао је, кроз своје активности, две снажне поруке које ће сигурно имати велик утицај и значај у наредном периоду.

Порука прва – Европо, ослободи се Вашингтона!

У недавном интервјуу за швајцарску телевизију СРТ председник Путин је говорећи о ситуацији у Европи и односима Русије са водећим европским земљама рекао следеће:

„Било би пожељно видети да Европа демонстрира више независности и суверенитета ... Ако будемо морали – да бисмо разговарали о интерним пословима са нашим европским партнерима – да се обраћамо Вашингтону, то ће бити помало чудно“ (2)

Да је ова изјава, која у потпуности огољава стварне позиције Европе у ономе што називамо Новим светским поретком, дата пре избијања украјинске кризе, тешко да би просечан Европљанин разумео о чему Путин говори и вероватно би је третирао као пропаганду. Данас, **она је доспела у жижу европске јавности, има велику политичку тежину, а просечан Европљанин је доживљава као потврду сопственог запажања.** Вешто маневришући кроз повратне спреге узрока и последица политичких догађања, од потцењивачких изјава Викторије Нуланд до нацистичких испада Десног сектора, Путин је успео да пред лице европске политичке елите и јавности постави огледало у коме се **јасно видело колико мало Европа може добити, а колико много изубити увек када се њени интереси не поклапају са америчким.**

Ово је бацило нову светлост не само на односе Брисела и Вашингтона, него и на стварни смисао и перспективу европских интеграција уопште. **Показало се да „европске“ наднационалне институције, које су давно изгубиле повратну спрегу са својим матичним државама, итекако воде рачуна о америчким „државним интересима“, па се наметнуло питање „коме“ или „чему“ оне, заправо, служе?** А када се појаве питања, пре или касније дођу и одговори. Ти одговори углавном се свode на болну спознају да **„бриселска Европа“ није ништа друго него централизовани инструмент којим Америка влада европским нацијама.** (То да ли ти који владају Америком седе у Лондону друго је питање, које не умањује значај напред реченог. Енглеска је увек била Острво, никад Европа!) Сва та прислушкивања европских политичара, све те безбедносне концепције, гурање НАТО-а у политику, аме-

Путин, хришћанство...

ричка војска на тлу Европе, једино тако имају смисао.

Европа као да се преко ноћи освестила. Прва је то учинила Француска, па су се огласили немачки интелектуални кругови, а затим редом и остали. Процес је кренуо. Испочетка тихо, готово стидљиво, а затим све гласније европска јавност почела је да говори о потреби стварања „Нове Европе“, а уобличио се и слоган „Европа припада Европљанима“. То је смер у коме ће се процес кретати. Тај процес неће бити ни брз, ни једноставан, али ће бити неминован. Први корак ка слободи је свест о неслободи, а њу данас има већина Европљана.

Отуда, Путинова изјава швајцарској телевизији значи, како свест о неминовности тог процеса, тако и пружену руку да се та „Нова Европа“ простире од Урала до Гибралтара.

Порука дуга – Европо, чувај хришћанске вредности!

Организујући пријем у Кремљу поводом Празника крштења Русије (3) и хиљаду година од смрти светог равноапостолног великог кнеза Владимира, Владимир Путин је нагласио значај примања Хришћанства за стварање јединствене руске државе, и њен опстанак данас, шаљући јасну поруку да основне хришћанске вредности морају остати стуб цивилизацијског наслеђа савременог света.

Говорећи о Кнезу Владимиру који је 988. године, на Криму, примио хришћанство, а затим крстио и целу Русију Путин је нагласио како су ти догађаји били „кључни заокрет у историји државе и културе“. (4)

„Земља се градила на озбиљним духовним размишљањима кнеза Владимира, на тежњи да се створи јединствено начело које може да обједини народе Русије и раштркане земље. Он је прекинуо братоубилачки рат и сломио спољног непријатеља“ казао је Путин, уз уверење да исти „духовни извори још увек хране братске словенске народе Русије, Украјине и Белорусије“. (5)

На овај начин Путин је још једном подвукао цивилизацијску разлику у односу на Нови светски поредак чије је једно од обележја грубо гажење свих хришћанских вредности и достигнућа. Промоција абортуса, педофилије, хомосексуализма, истополних бракова, паганизма, сатанизма, жртвених

ритуала итд. само су неки од појавних облика тог процеса, који поткопава темеље и сврху самог људског постојања.

Много људи у вековима хришћанској Европи не гледа благонаклоно на ове процесе, посебно што се за њихово спровођење често користе средства државне принуде. Тај, већи део Европе, иако приморан да сада ћути, још увек није одбацио, нити изгубио хришћански код, и отуда са великим симпатијама и надом прати верску димензију Путинове политике. Иако нису православци, већина њих још увек су верујући хришћани, којима Кроли не може заменити Христа, а „Књига закона“ Библију.

Приређујући пријем у Кремљу поводом Празника крштења Русије и истичући значај тог чина Путин је практично позвао Европљане да се не одричу темељних хришћанских вредности, а верујем да га је већина чула и исправно разумела.

Уместо закључка

Најновије Путинове поруке усмерене пре свега Европљанима још једном показују Путиново визионарство и политичку снагу. Нудећи дијаметрално супротни концепт привредног и друштвеног развоја заснован на традиционалним вредностима које су створиле и очувале људску цивилизацију, поштујући право на различитост нација и истинску слободу појединца, Путин постаје симбол борбе против корпоративног капитализма и на њему заснованог глобалистичког концепта, а руски модел развоја циљ који схвата и прихвата све већи број грађана, слободних интелектуалаца и политичких партија на Западу. Нема сумње да ће много тога што је урадио и што ће урадити постати део неминовне борбе за нову Европу којом ће управљати Европљани.

Фонд стратешке културе Драган МИЛАШИНОВИЋ
9.9.2015. (Подвукла – Искра)

Напомене:

1. Збигњев Бжежински, водећи глобалистички стратег, писац чувене књиге „Велика шаховска табла“, у којој отворено износи западне аспирације на евро-азијски простор који контролише Русија.
2. <http://www.ceopom-istina.rs/vesti/putin-savetovao-evropskim-liderima-vishe-samostalnosti-od-sad/>
3. Празник крштења Русије, на иницијативу Владимира Путина, слави се од 2010, а обележава 28. јула
4. <http://www.ceopom-istina.rs/vesti/putin-o-prazniku-krshthen-a-rusije/>
5. Исто

Американци су започели финансијски рат против Кине

ПОЗИЦИЈА СВЕТСКОГ ЛИДЕРА САД–у ГОДИШЊЕ ДОНЕСЕ 1,28 БИЛИОНА ДОЛАРА

СВИ ратови у свету се воде ради новца. Постоје, наравно, верски или етнички, али у крајњој истанци, и они се такође, воде због новца. Тачније, ради контроле над економским добицима.

Разговори о демократији, глобалним људским правима и другим универзалним вредностима су само покушаји да се овом процесу да изглед цивилизованости. Било је веома демократски – уништити либијску државу, а сада кукају над тешком судбином несрећних илгалаца који надиру у Европу.

Немачки министар иностраних послова Франк-Валтер Штајнмајер је признао, да су војне операције у Ираку и Либији биле грешка.

Међутим, он ништа није рекао о стварним разлозима који су изазвали те операције. Пробаћемо да то урадимо уместо њега.

Када је реч о претензијама било које земље на светску доминацију, обично се појављује слика америчких државних празника. Свуда су звезде и пруге и марширајуће колоне полицајаца и војника обучених у парадне униформе. Све мора да буде „као у Америци“. Али, мало њих се замисли – зашто? А одговор лежи у сваком статистичком приручнику о глобалним инвестицијама.

Верује се да су свакој земљи потребне стране инвестиције, када оне долазе – то је добро. Међутим, заборавља се да новац не долази као поклон, већ с циљем остваривања пратећег профита.

Након своје наводне победе у Хладном рату за 15 година (1993–2007.) укупан износ америчких директних инвестиција у свету достигао је 4,6 билиона долара. То је 19,1% укупног износа свих страних инвестиција на планети. Друго место заузима Велика Британија (12%), треће – Француска (8%).

Географија америчких инвестиција обухвата 190 земаља, укључујући Британију (426.4 милијарди долара), Холандију (412.1 милијарди), Канаду (250.6 милијарди), Луксембург (144.2 милијарде), Немачку (100,6 милијарди) Аустралију (\$ 106.4 милијарди долара).

На Европску унију отпада 46,7% свих америчких инвестиција, на Азију и Блиски исток – 26,5%.

Колики профит доноси овај новац – нико не може са сигурношћу рећи, али је јасно да доноси више од обичних банкарских депозита.

Главни амерички инвестициони фондови у својим извештајима приказују просечан профит од 23–28% годишње. Према томе, позиција светског политичког и економског лидера годишње Америци доноси нето приход од најмање 1,28 билиона долара. То је отприлике као пола БДП–а Русије из 2013. године.

Није ни чудо што Америка по сваку цену покушава да сачува своју садашњу позицију. А ту позицију не угрожавају ни Русија ни исламски радикали.

Жудећи за екстрапрофитом од јефтине радне снаге у југоисточној Азији, САД су направиле две стратешке грешке, фактички изазивајући појаву економског рата. Прва је то што су пренели производњу у Кину. У ствари, не само у њу: америчке фабрике никле су на Тајвану, у Малезији и Сингапуру, али највећи број је ипак изграђен у Кини. Друга грешка је пад индустријске производње у Сједињеним Америчким Државама и прелазак њене економије на постиндустријски модел, у којем основу БДП–а чине највише потрошња и услуге.

С друге стране, може се рећи да су ове одлуке повећале профит САД. У принципу, тако је и било, али количина новца није порасла само у Америци. Данас, укупна монетарна маса планете износи 71.5 билиона долара, од чега 70.4 билиона отпада на економије 50 највећих земаља. На: Кину – 22 билиона, САД – око 12 билиона, Немачку – 2.8 билиона, Велику Британију – 2,4 билиона, Француску – 1.9 билиона, Италију – 1,4 билиона, Шпанију – 1.1 билиона, Русију – 0.58 билиона. Фактички, Кина има новаца колико САД и Европска унија заједно (укупно – 23 билиона), иако је пре само шест година имала два пута мање.

Западни свет, а посебно САД, још почетком 90–их, под паролом предности глобализације, убрзаним темпом је рушио међудржавне финансијске границе и формирао јединствени финансијски простор. То је било неопходно да би олакшали уплив свог новца на слабе економије, и ради поједностављења каснијег извучења из њих профита. Али данас се испоставља да 31,25% свег новца на свету – поседује Кина, а амерички удео једва прелази 17%. При чему, још и пада, док кинески – расте. И то брзо расте, упркос успоравању раста њихове привреде. Јер, чак и успорена, чак и ако на крају године раст буде мањи од предвиђених 7%, то и даље значи повећање од

Позиција светског...

1,23 билиона долара, што је малтене као стварање још једне економије величине Јужне Кореје, Саудијске Арабије, Ирана или Аустралије.

Амерички БДП такође расте, али углавном само на папиру, захваљујући разним махинацијама, укључујући и изазивање ратова у различитим деловима света. Па чак и у том случају, раст је неколико пута мањи од кинеског.

Појавивши се на тржишту страних инвестиција тек недавно, пре отприлике шест година, Црвени змај је већ уложио у иностране пројекте око 113 милијарди долара. С једне стране, то је тек упоредиво са износом који су САД уложиле само у Немачку, али разлика је у коришћењу новца.

Американци воле да купују акције и зарађују на спекулацијама, а Кинези, пре свега, улажу у реални сектор, то јест, граде фабрике, путеве и луке. У Никарагви су почели да граде канал између два океана. Самим тим је реална вредност кинеских инвестиција много већа од номиналне вредности новца.

У овом тренутку, економски утицај Кине у азијско-пацифичком подручју и Африци се већ може упоредити са америчким, а повремено га и превазилази.

Међутим, ако су САД сада више од свега заинтересоване за повратак свог новца у домаћу привреду ради одржавања барем њеног статистичког раста у берзанским показатељима, онда се Кина суочава са дијаметрално супротним проблемом. Њена економија је буквално преплављена новцем и захтева ширење инвестиција.

Географски је Кина, наравно, велика и у року од пет година је успела да утростручи капацитет домаћег тржишта, али је и обим индустрије истовремено значајно порастао, најмање три пута ако не и више, *превазилазећи домаћу тражњу*.

Према ивештајима Народне банке Кине, Црвени змај у наредних 5 година намерава да повећа обим својих страних инвестиција до 500 милијарди долара. Притом само једна модернизација и пратећа аренда грчке луке, процењена на 20–22 милијарди долара, према мишљењу стручњака, може донети Кини најмање 80–90 милијарди долара профита за 20 година. А то није лимит инвестиционих потенцијала Пекинга.

Судећи по степену прегревања кинеске берзе од пре неколико дана, Кина може повећати обим својих инвестиција и пет пута и достићи ниво од 3,5 билиона долара, што би их

додатно приближило тренутној позицији лидера коју држе САД.

Вашингтон против ове претње има само три адута.

Прво, да свим средствима покушава да дестабилизује ситуацију свуда у свету, где год би Кинези могли усмерити своје инвестиције. Зато потпаљују Блиски Исток. Зато се шири зона оружаних сукоба у Северној и Централној Африци. Зато америчка војска, иако најјача у свету, још увек не успева да елиминише милитанте Исламске државе. Зато САД прете распадом Турске и говоре о потреби поделе Ирака. Било шта, **што би отежало Кини изградњу њеног Новог пута свиле ка Европи.**

Друго, дестабилизација и – што би за САД било идеално – гурање Русије у грађански рат и довођење до њеног политичког и територијалног распада.

Кинеска економија је свакако моћна, али има Ахилову пету – *недостатак ресурса*. Пре свега, многих врста сировина и енергије. Русија свега тога има у довољним количинама. Осим тога, САД за противника сматрају како Пекинг тако и Москву. Ради спречавања кинеско-руског приближавања у ратни огањ је бачена Украјина.

Треће, у наредних неколико година, Вашингтон треба да заврши економско освајање Европе. Онда ће 17 билиона долара сопственог БДП плус 16 билиона долара БДП-а ЕУ поново подићи укупну економију Америке на висину, са које ће моћи да се супротстави Кинезима са шансама на успех. Управо у ту сврху САД упорно наводе Европљане на потписивање споразум о слободној трансатлантској трговини.

На кога се кладити у овој бици титана, свака земља сама одлучује, и та одлука није јасна. Европска унија, на пример, верује да може спровести своју независну стратегију.

У овом тренутку они су само разменили ударце. САД су, рукама ММФ-а, одбиле да укључе јуан у групу валута са специјалним правом вучења – посебног међународног средстава плаћања, које користи ММФ. У овом тренутку „право вучења“ је формирано од 41,9% америчког долара, 37,4% – евра, 9,4% – јапанског јена, и 11,3% – британске фунте. Званично је речено да ће следећа ревизија бити одржана 2016. године.

Заузврат, Кина је девалвирала своју валуту и за 7% стиснула своју берзу, чиме је истовремено у своју корист снизила обим формираног финансијског мехура, и истовремено испарила из америчке економије више од билион долара, што је довело до пада свих америчких кључних берзанских
(Крај на стр. 28/1)

КРАЈ АМЕРИЧКЕ ИМПЕРИЈАЛИСТИЧКЕ ПОЛИТИКЕ – РЕШЕЊЕ ЗА ИЗБЕГЛИЧКУ КРИЗУ

„Правда захтева да земље које су започеле сукоб снесу највећу одговорност за хуманитарну помоћ“, сматра руски шеф дипломатије Сергеј Лавров. Не може му се оспорити.

Ко је онда крив и ко би требало да плати „цех“?

Амерички медији за талас миграната из Азије у Европу окривљују Русију, тврдећи да је то „последница руске подршке Башару ел Асаду“, док велики број европских и светских аналитичара одговорност за навалу избеглица види у подршци коју САД и западни савезници дају припадницима сиријске опозиције, који су се у међувремену претворили у борце такозване Исламске државе.

Амерички политичар и аналитичар Рон Пол сматра да се основни разлог миграционе кризе, са којом се суочила Европска унија, крије у интервенционистичкој политици САД и европских земаља, које су децентрализовале земље Блиског истока и које им нису оставиле ни најмању шансу да поставе на ноге своје економије.

„Масовне миграције са Блиског истока су директна последица интервенционизма западних земаља и неоконзервативизма САД у спољној политици, који обара режим, упада у туђе земље и намеће 'демократију' под нишанима. Француска и Велика Британија су са ентузијазмом подржале бомбардовање Либије, а од самог почетка су и присталице политике да Асад мора да оде. Асад није најбољи могући момак, али су снаге које се боре против њега много горе и опасније. Није ни чудо што људи тако очајни беже из Сирије“, навео је бивши амерички сенатор.

Пол је истакао да „никакве Исламске државе у Ираку и Сирији није било до инвазије САД у Ирак у 2003. години“. Он је оценио да само „крај империје САД“ може довести до обуставе мешања САД и ЕУ у унутрашње ствари других држава.

Руски председник Владимир Путин такође сматра да је „корен актуелне мигрантске кризе у погрешној спољној политици Запада, посебно САД, на Блиском истоку и у Северној Африци“.

Путин је изненађен што амерички медији критикују Европу због окрутности према мигрантима. „САД уопште не осећају прилив миграната, док Европа, која слепо следи инструкције Вашингтона, подноси највећи терет“, рекао је Путин.

Америка је од почетка рата у Сирији, 2011. године, званично примила само 1.500 миграната, а до краја октобра може да прими још 300. У поређењу са Европом, ово је мизерна бројка.

Високи комесаријат УН за избеглице (УНХЦР) саопштио је да је од почетка године 380.000 избеглица из земаља које потресају сукоби стигло преко Средоземног мора у Европу. Према подацима УНХЦР-а, из Сирије је због рата побегло 3,8 милиона људи, а 7,6 милиона је расељено.

Многе прекоокеанске земље са знатно слабијом економијом од америчке изразиле су спремност да приме мигранте из Сирије. Венецуела је саопштила да је спремна да прими 20 хиљада избеглица, бразилска председница Дилма Русеф је рекла да „раширених руку“ очекује избеглице, а огласили су се још и представници Чилеа, Уругваја и других јужноамеричких држава, изражавајући спремност да приме део сиријских избеглица у своје земље.

Амерички католици, протестанти и Јевреји су једногласни у оцени да Бела кућа споро помаже у решавању проблема са мигрантима, а организација „Светска црквена служба“, која помаже људима са територија захваћених катастрофама и ратовима, навела је да је разочарана у руководство своје земље по овом питању.

Ове недеље Белој кући су се обратиле америчке хуманитарне и религиозне организације са молбом да се на територији САД размести 100.000 миграната из Сирије у 2016. години. Званичници САД, међутим, одговарају да им то тренутно не дозвољава закон и обећавају да ће порадити на његовој измени. Док га Конгрес размотри, изгласа и евентуално усвоји, они ће са безбедне даљине посматрати како се Европа гуши у мигрантској и економској кризи. А рецесија Европи тек предстоји.

11.9.2015.

Спутник

индекса. При чему су исто тако брзо, као што су се појавили, проблеми на кинеској берзи су и нестали. То јест, Народна банка Кине је показала да веома добро контролише ситуацију, и да је оно што се десило тешко могло бити случајно. Ако буде потребно, ову шалу она може да понови на бис по „жељи слушалца“.

Према томе, сва халабука са ратом у Украјини, западним антируским санкцијама и руским одговором на њих, није ништа друго него велики геополитички шоу у циљу прикривања правих објеката напада са стране Сједињених Држава. Наравно, овакве игре се никада не воде ради постизања само једног циља. Пратећи циљеви који се одређују у ходу су такође важни. На пример, у замену за евентуални санкциони губитак Европи је наводно предата за пљачку Украјина. Практично по „грчком“ сценарију.

Наравно, НАТО на одмет не би биле ни нове базе на украјинској територији. И, наравно, велики бонус за САД би била очекивана ликвидација руске Црноморске флоте. Јер нигде другде Русија није могла наћи географски боље услове за њено позиционирање. А чак и ако би се сада направила – нова главна база неизбежно би била у радијусу гарантованог ракетног урара са територије Крима.

А да је Црноморска флота престала да постоји, то би озбиљно умањило геополитичку утицај Русије не само у црноморском већ и у блискоисточном региону.

Ипак, геополитички и економски удар на Русију иако велик, ипак је само бочна операцију сасвим другог рата, Првог финансијског рата САД против Кине.

Друге опције Вашингтон у овом тренутку једноставно нема.

Америка је превише повезана са Кином економски. Одатле им долази 450 милијарди долара увоза годишње. А чињеница да је трговински биланс константно негативан, боље од свега потврђује да САД не могу одустати од њега. Зато и дејствују тако заобилазним путем. А зашто тако снажно, то, како кажу у Америци – није ништа лично, то је само посао.

Одговор САД на акције Пекинга ће бити објављен на састанку Федералних резерви САД о висини дисконтне стопе средином септембра ове године.

Дакле, нећемо морати да дуго чекамо.

Факти, 2.9.2015. **Александар ЗАПОЉСКИС**
(Подвукла – Искра) Превео: Срђан Ђорђевић

За разлику од структурисаних модерних друштава, наше сиротињство није достигло недвосмислен класни статус. Оно се одржава на равни личне несреће, себе доживљава као жртву инокосне несналажљивости, и јединог кривца налази у усуду. **Друштвени систем је аболиран. То је веома видљиво у држању пензионера и њихових политичких представника, вазда расположених за пријатељевање са државним управљачима.** Наша сиротињска маса је разбијена на безбројне живе честице, утонула у маглину преисторијске неосвешћености, фаталистички предана ономе што је сналази, са једне такорећи мајке висине загледана у свет, и себе у свету. Не пада јој на памет да се буни... **Нејасну социјалну одређеност учвршћује друштвени модел што се, у име увођења тржишне привреде, тобоже изграђује. Не види се разделна црта између експлоататора и експлоатисаних: први су се обогатили а да нису развили материјалну основу заједнице, док се други, у очекивању да буду експлоатисани, тј. запослени, задовољавају кулчењем на црно и мрвицама са државне трпезе.** У околностима где је какав такав посао срећа и повластица, где послодавци често не уплаћују социјалне дажбине и осигурање, где неки месецима раде без плате, обесхрабрани појединац не долази у искушење да у удруженом наступу захтева правичнији удео у расподели добити. **На једној страни видимо нелегитимне богаташе, профитере сумњивих приватизација, а на другој безобличну сиротињу, лишена класне свести.** За организовану борбу, и за политичке партије способне да је воде, услови су неповољнији него што су били у XIV веку. У тој, неиздиференцираној друштвеној протоплазми свако је сваком и мучитељ и жртва. **У нечисте послове су умешани и бизнисмени и политичари, директори и градоначелници. Испада да нема иоле одговорније личности која није дошла у сукоб са законом и моралним нормама.** Таква је природа система коме понајбоље пристаје назив зоолошки капитализам.

Силом ствари, сиромашни су сачували релативно чисте руке: казани из којих се граби су им недоступни. Они су немоћни посматрачи грабежи, туђини у сопственој земљи. Са нагомиланим историјским искуством, уздигли су се до врхова јалове мудрости. Прогутали су муку, али је нису до краја сварили: свој положај доживљавају као пролазну неправду и онда кад у њој проводе цео животни век. **Преживљавање под окупацијом им је добро познато; улогу окупатора данас игра ММФ. Нису се извежбали у покоравану домаћим изабљивачима, и у томе је кључ њиховог усправног држања.** Наша сиротиња је достојанствена у мери у којој себе не осећа и не прихвата као класу. Крије се од себе и од света, господски носи своју беду, и у том је основа моје саживљености са овим тлом и његовим људством. Међу сиромашнима сам се одувек осећао истини-тији и човечнији него међу богатима. **На посебну обзирност према „божјим људима“ опомиње и старозаветни Мудрац (Соломон, XVII, 5): „Ко се руга сиромашу, створитеља срамоти.“**

САД ПРИПРЕМА ХИБРИДНИ РАТ – ТУЋОМ ВОЈСКОМ ПРОТИВ РУСИЈЕ

Припреме за напад

Поново је главна тема у руским медијима, концентрисање украјинске војске и војне технике дуж целе линије фронта у области Донбаса. Према сазнањима Министарства одбране ДНР, Украјина је припремила 90 000 војника који из четири правца треба да изврше напад на Донбас. Иако је формално још увек на снази мировни договор „Минск 2“ у пракси он никада није спроведен. Од почетка војних акција украјинске војске, после насилног преврата власти у Кијеву, цивилно становништво Донбаса је константно изложено артиљеријским нападима и бомбардовању од стране украјинске војске и паравојних формација, које је у последњих пар месеци додатно појачано. У ратна дејства на цивилно становништво укључене су и западне приватне војне компаније, као и професионални војници из НАТО земаља. Према проценама војних стручњака, **потенцијални нови напад украјинске војске имао би за циљ преузимање потпуне контроле над ДНР и ЛНР и излазак на границу са Русијом коју тренутно не контролишу. Шансе за реализацију овог сценарија су минималне, с обзиром да је украјинска војска и у досадашњим дејствима претрпела пораз и наишла на јак отпор снага самоодбране Донбаса, односно сада већ формалних војски ДНР и ЛНР.** У најновијем покушају да преузме контролу над територијама ДНР и ЛНР, украјинска војска може бити трајно онеспособљена, а линија фронта померена на запад. Уколико украјинска војска доживи пораз у почетној фази напада, снаге самоодбране имају добру шансу да заузму територију читавог Донбаса, односно делове Донбаса који сада нису под контролом ДНР и ЛНР.

Док на граници раздвајања сукобљених страна, **украјинска војска под командом Вашингтона планира нови напад на становништво, у позадини фронта амерички војници додатно увежбавају украјинску војску. Крајем августа америчка команда НАТО је одржала обуку у Украјини под називом „помоћ Украјини у самоодбрани“.** Дакле са једне позиције Вашингтон командује напад, а са друге „одбрану“ оних који нападају. Рекло би се да је то тактика креирања сукоба.

Истовремено, западна пропагандна машинерија у Украјини и даље распирује анти-руско расположење, служећи се исконструсаним лажима. **Основна теза анти-руске пропаганде је „руска агресија“ на Украјину којом је Русија отела Крим, а затим започела одвајање Донбаса.** У том смислу за конфликт у Украјини западни медији и званичници криве искључиво

Кремљ односно Путина. Наведене тврдње намећу питања на која не нуде никакве одговоре. **Како је Русија отела Крим, ако на Криму живе Руси који су демократским референдумом одлучили да желе да се врате у састав РФ прослављајући такву одлуку? Какве потезе је повукла власт у Кијеву коју је директно поставио Вашингтон? Ко је отпочео нападе на цивилно становништво у Донбасу и због чега? Какве интересе имају САД на руској граници? Због чега би Русији одговарао рат на њеној граници?**

Ширење русофобије

Конфликт у Украјини је наставак претходних сукоба, пре свега југословенског рата, а узрокован је експанзијом САД, односно ширењем НАТО-а према границама Русије после пада Берлинског зида, распада СССР-а и укидања Варшавског договора. За утврђивање чињеничког стања, довољна би била анализа географске карте након лоцирања америчких и руских војних база. **Како је могуће да САД имају интерес да контролишу некадашњу територију СССР-а, а РФ се оспорава могућност да има такав интерес?** На основу чега једна прекоокеанска сила има прече право да контролише регион Русије и Европе нпр? САД које су у време распада СССР-а и у периоду „демократске“ пљачке Русије биле једина светска сила, изгубиле су тај статус и сада покушавају на све могуће начине да дестабилишу пре свега Русију као највећу препреку америчке доминације. **САД не могу да воде директан рат са Русијом без несагледивих последица, узимајућу у обзир нуклеарно наоружање обе стране.** Са друге стране специјалност САД су хибридни ратови са стратегијом „најбоље је ратовати туђом војском“.

У даљем заоштравању сукоба које потенцира Вашингтон, може се очекивати дестабилизација нових подручја (потенцијална мета може бити и Балкан), све већи притисак на европске земље (чланице НАТО) да се укључе у „решавање“ сукоба војно и даље ширење анти-руске пропаганде. Осим у Украјини, она је посебно изражена у балтичким земљама, које су такође лако подложне дестабилизацији. У Естонији, Летонији и Литванији, политичке елите под утицајем запада, воде пропаганду против „руске агресије“. Недавно су ове три балтичке земље, чланице НАТО, имале саста-
нак са званичницима Украјине, због договора око заједничке стратегије и одговора на „руску претњу“. Русофобне изјаве карактеристичне су и за многе пољске званичнике. Бивши пољски председник Лех Валенса је изјавио како „Русија на челу са председником Владимиром

САД припрема...

Путином ментално каска 30 до 50 година за светом и да не верује у демократију“. Уз то је додао да у Русији никада није постојала демократија, игноришући чињеницу да је западна „демократија“ продрла у Русију деведесетих година прошлог века преко разарајуће транзиције и олигарха који су опљачкали Русију у име западних ментора. Већина политичара која је посветила каријеру борби против комунистичке идеологије налази се у стању менталне блокаде и није у позицији да уочи комунистичке диктаторе у Вашингтону и Бриселу, који уводе „светску комунистичку диктатуру“ под плаштом демократије, људских слобода и слободног тржишта. Идеологија Вашингтона по својој суровости и убитацности не може да се упореди ни са једном досадашњом крвавом диктатуром.

Према томе, Русија не каска ни ментално ни духовно, већ Русија поново мора да преузме велику одговорност на себе и ослободи свет мрачне идеологије либерализма и америчког интервенционизма, као што је то пре 70 година урадила ослобађајући свет од нацизма. За слободољубив свет Русија је једина алтернатива мрачном Западу и духовно средиште, а не заостала цивилизација. Запад не само да је дехристијанизован, већ је у складу са тим и обездуховљен. Он се већ годинама налази у фази декаденције, а у данашње време пад је много бржи него што је то било у време пропасти Римског царства нпр. Зато би Пољацима било боље да крену да каскају ка духовном центру, иначе ће остати да се гуше у сопственој мржњи проузрокованој великом заблудом о величини и непогрешивости Запада, чија борба за људска права се свела на бомбардовање односно убијање људи.

Амерички војни планови

САД као предводник данашњег Армагедона носе највећу одговорност за многобројне конфликте, укључујући и југословенски и украјински и уопштено ситуацију у којој се свет данас налази на ивици понора. САД су инсталирале војне базе у Европи и сада њихово војно присуство има функцију у координацији и усмеравању војних активности против Русије. У том циљу НАТО је донео одлуку да формира јединицу за брзо реаговање на источним границама која треба да реагује на било коју „претњу“ чланица НАТО. Поред тога амерички официри НАТО-а тренирају и наоружавају украјинску војску, а америчка команда НАТО у Европи интензивно спроводи војне вежбе у које су укључене како чланице НАТО, тако и балканске земље које нису чланице НАТО, под паролом „заједничка одбрана“. Циљ Вашингтона је да у Европи мобилише што више земаља у анти-руски фронт. Дакле не ради се само о „припремама“ украјинске војске, већ о много ширем подухвату против Русије. Међутим, како упозорава бивши амерички државни секретар Хенри Кисинџер „Сједињене Државе се упетљавају у ратове чији крај нису у стању да предвиде и још притом потпуно игноришу своје унутарполитич-

ке могућности“. Резултат оваквог поступања Запада пре свега Вашингтона је стварање дугорочног хаоса, како то можемо да видимо у Ираку, Авганистану, Либији, Сирији што се све више рефлектује и на Европу у виду миграција становништва са Блиског Истока. Тренутну ситуацију на светској сцени карактерише са једне стране агресивна спољна политика САД а са друге све већи отпор земаља Латинске Америке, Азије, Африке и Европе и изградња новог система (економског, политичког, безбедносног) који ће заменити постојећи урушени систем. Америка неће мењати своју тактику вођења специјалних ратова и коришћења туђих војних ресурса (пре свега људских), са намером да уништи Русију, односно завлада читавим светом. У стратегији одбране РФ у случају напада велике силе на њену територију, предвиђена је одбрана нуклеарним оружјем. Из тог разлога једина могућност за напад САД на РФ је посредно, преко сателитских држава које држе под контролом. Делује извесно да ћемо у наредној деценији, а можда и дуже, живети у изузетно нестабилним условима. Даљи развој ситуације у вези са украјинским конфликтом кључан је за позицију Русије као светске силе. Русија не сме да дозволи ускраћивање подршке снагама самоодбране у Донбасу, јер би тиме угрозила сопствену позицију, петнаестогодишњу обнову државе и изградњу новог система односно новог односа снага у свету. Украјина ће морати да пређе дугачак пут повратка у реалност, када буду изневерена сва очекивања од ЕУ, после чега ће се поново почети да се стратешки усмерава на Русију. ДНР и ЛНР већ функционишу потпуно независно од Украјине, и ове републике траже нова решења за превазилажење своје позиције, попут Јужне Осетије и Абхазије. За њих је неприхватљиво да имају ишта заједничко са државом која на њих шаље војску.

Драгана Трифковић, генерални директор
Центра за геостратешке студије

(Подвукла – Искра)

Српски килтурни клуб, 6.9.2015.

Упутнице:

<http://fakti.org/globotpor/quo-vadis-orbi/basurin-ukrajinska-armija-planira-da-sa-13-brigada-napadne-i-opkoli-donjeck>
<http://fakti.org/globotpor/alter-america/kisindzer-sada-je-cilj-zapada-da-unisti-rusiju>
<http://www.blic.rs/Vesti/Svet/584259/Leh-Valensa-Cela-Rusija-na-celu-sa-Putinom-mentalno-kaska-50-godina-za-svetom>
<http://www.nspm.rs/savremeni-svet/o-rusiji-ukrajini-putinu-i-hladnom-ratu-koji-je-u-toku.html>
<http://www.nspm.rs/savremeni-svet/da-li-je-vreme-za-novu-strategiju-prema-rusiji.html>
<http://fakti.org/globotpor/quo-vadis-orbi/prvi-predsednik-ukrajine-predlozio-kijevu-da-se-privremeno-odrekne-donbasa>
<http://www.blic.rs/Vesti/Svet/569781/Stoltenberg-Snage-za-brzo-reagovanje-imace-40000-vojnika>
<https://www.youtube.com/watch?v=HRY6QXQe9j8&feature=youtu.be>
http://www.vostok.rs/index.php?option=btg_novosti&atnovosti=7&idnovost=55038&Rat-u-Ukrajini-iz-minuta-u-minut#.VdvHjyXtmkq

УМРЛИ

+ Милош Срдић у Коветрију, Енглеска, умро је наш друг бивши српски добровољац. Оставља за собом супругу Енглескињу. Слава и хвала покојном Милошу. Молимо се Господу да му подари вечни живот!

НАПОМЕНА ИСКРЕ О 'КРЊИМ' НЕКРОЛОЗИМА: Не располажемо више никаквом картотеком чланства наше шире заједнице у свету, а оно што се некада знало о појединцима, данас је често заборављено. Са непуним основним подацима (као горе), не могу се очекивати бољи некролози. Зато ако неко зна и жели више да напише о упокојеним појединцима, треба то да учини кратко, садржајно и уобличено у формат некролога и пошаље електронском поштом на адресу (e-mail) **Уредника најксније до 17. дана у сваком месецу.**

ПРИЛОЗИ ИСКРИ

Драгој сестри Бранки Зекавици поводом њене смрти – својим животом заслужила је рајско насеље у небеској Србији!

Брат Бора Драгашевић са супругом Драгом K\$ 100

За покој душе Бранке Зекавице (Драгашевић), дивне особе и мученице кроз многе животне незгоде. Изјављујем саучешће брату Бори и целој породици.

Даница Павлица K\$ 100

За покој душе моје драге другарице Бранке Зекавице. Искрено саучешће Драгану, Борици, Бори, Душици и Драги.

Вера Попадић K\$ 50

ТЕСЛА О ДУХОВНОСТИ СВОЈЕ НАУКЕ

"Радим за будућност и савременици ме неће разумети, али једнога дана превладаће научни закони природе чије сам тајне открио и као дланом о длан све ће се променити. Наступиће нова ера човечанске мудрости, чије ће главне одлике бити **разумевање времена, откриће извора бескрајне енергије и обликовање материје** по вољи научника. **Људска свест помериће границе живота и биће могуће разговарати са душама умрлих** одвојеним од тела. Ова сазнања додатно ће померити наше схватање о разлици живота и смрти.

Уверен сам да је цео космос обједињен, како у материјалном, тако и у духовном погледу. Постоји у васиони неко **језгро откуда ми добијамо сву снагу, сва надахнућа**. Оно нас вечно привлачи, ја осећам његову моћ и вредности које оно емитује целој васиони и тиме је одржава у складу. Ја нисам продрио у тајну тога језгра, али знам да постоји и кад хоћу да му придам какав материјални атрибут, онда мислим да је то **СВЕТЛОСТ**, а кад покушам да га схватим духовно, онда је то **ЛЕПОТА** и **САМИЛОСТ**. Онај који носи у себи ту веру осећа се снажан, рад му чини радост, јер се и сам осећа једним тоном у свеопштој хармонији."

Никола Тесла

Заједнице албанских општина на југу Србије

ГРУПА албанских одборника из Прешева и Бујановца усвојила је данас на седници у Прешеву одлуку о формирању Заједнице албанских општина. Скупом је председавао председник Националног савета Албанаца, Јонуз Муслиу, а присуствовала су 43 од 74 одборника.

Нису дошли одборници Партије за демократско деловање Ризе Хаљимија, као ни Демократске уније Албанаца, чији је председник Рами Зулфију.

На седници су били и председници општина Прешево и Бујановац, Рагми Мустафа и Нагип Арифи, као и представник групе грађана Рамиз Љатифи.

Лидер Партије за демократско деловање (ПДД) Риза Хаљими изјавио је да подржава оснивање асоцијације општина у којима живе Албанци на југу Србије, али да одборници његове партије из скупштина општина Прешево и Бујановац нису данас учествовали на састанку у Прешеву о томе, зато што сматра да седница није била добро припремљена.

Хаљими је за Агенцију Бета рекао да **Закон о локалној самоуправи предвиђа и дозвољава формирање асоцијација општина у Србији ради остваривања заједничких интереса, због чега сматра да су „непримерене претеће изјаве републичких представника“**.

Одлука о формирању Заједнице албанских општина на југу Србије представља одговор на одлуку о формирању Заједнице српских општина на Косову, на основу бриселског споразума који су августа потписали премијери Србије и Косова.

12.9.2015.

Бета

ПАЖЊА ОНИМА КОЈИ ЖЕЛЕ ДА ПРАТЕ ПИСАЊЕ ИСКРЕ

Они који желе да прате писање Искре, а исту не примају штампану, могу наћи сваки њен број, почев од јануара 1998. до данас; такође и све броје за прве четири године Искре 1949, 1950, 1951. и 1952, као и другу сродну литературу – читати их или 'преузети' (download) – на сајту „Ново видело“ <<http://www.novo-videlo.com>>.

„ISKRA”

SLOBODNI JUGOSLOVENSKI LIST

Administracija i Uredništvo *Iskra Periodical (Publisher)* - 17 Harvelin Park, Todmorden, Lancs OL14 6HX, England.- E-mail: vdj@talktalk.net -
Odgovorni urednik (Editor):
Vladimir Ljotic.

Rukopisi se ne vraćaju. Članci objavljeni sa inicijalima ili punim imenom autora, ne predstavljaju obavezno

mišljenje redakcije. „Iskra” izlazi svakog 1. u mesecu. Typeset and printed by Artprintmedia doo, Novi Sad, Serbia. **Godišnja pretplata** za „Iskru” (običnom poštom) £16 ili odgovarajuća vrednost u drugim valutama (Euro 30). Avionskom poštom godišnja pretplata iznosi za SAD, Kanadu i zemlje Južne Amerike £20, a za Australiju, Novi Zeland i zemlje Azije £23 ili odgovarajuća vrednost u drugim valutama. **Cekove za „Iskra Periodical” slati na adresu poverenika za Englesku.**

Poverenici: AMERIKA: „Jadran”, c/o D. Ojdrović 2225 N. 106th St. Wauwatosa, WI. 53226, U.S.A. — AUSTRALIJA: Malešević Bogdan, 3/37 Aintree Rd, Glen Iris, Vic, 3146 — ENGLJESKA: Mirjana Ljotic, 17 Harvelin Park, Todmorden, OL14 6HX (Cekovi da glase na *Iskra Periodical*) — KANADA: Danica Pavlica, 10534, Keating Cresc. Forest Glade, Windsor - Ont. N8R 1T5 — FRANCUSKA: Trajanka Darda, 58, rue de Crevecœur, 93300 Aubervilliers - Paris. - NEMACKA: D. Jakovljević, Mendelssohnstrasse 6060325 Frankfurt am Main

Онај који би рекао да политика, по правилу, нема везе са честитошћу и после тога мирно спава нека зна да је најнебрижљивији домаћин и најбездружнији отац који се може замислити.

Народ је осећањем, навикама, изрекама, везан за закон... Наш је закон врло кратак, али зато врло велики. Он има само три принципа: домаћинство, чојство и јунаштво. То је закон нашег народа!

Ко то шаље мигранте баш у Европу?

„За сваког госта три дана доста!" Иако се диче гостољубивошћу, многи житељи Србије страхују од могућих посљедица великог прилива миграната на Балкан.

Стрепња од пораста насиља и тероризма рађа теорије завјере које почивају на питањима: откуд баш сада толико миграната кад сукоби на Блиском истоку трају деценијама и ко их наводи да хрле баш у Европу?

„Блискоисточне земље су некада биле једне другима уточиште. Ако би се нешто десило, рецимо, у Либану, људи би одлазили у Либију или Сирију... Сада је заиста тешко наћи земљу на Блиском истоку која би била стабилна и у могућности да финансијски подржи велики број избеглица", напомиње саговорник Спутњика, експерт за међународна питања Драган Симеуновић.

Европа — рај за азиланте

Европа је огромној већини житеља Блиског истока крајње одредиште не само због релативне географске близине него и због тога што има најлибералнију политику када је о азилантима ријеч.

„Европа је просто нека врста природног завршетка њиховог пута. Она је најлибералнија — прими, нахрани, да месечно велики износ. Америка је далеко. Ту је океан, превоз је прескуп. Слично важи и за Русију, Кину...", објашњава Симеуновић.

Имућне земље тог региона, попут Саудијске Арабије, Уједињених Арапских Емирата, Кувајта, веома су затворене, а неке од њих у ратовима на Блиском истоку учествују на страни САД, бомбардујући Сирију и дјелове других земаља.

„У очима бегунаца с ратом захваћених подручја, те земље су веома често третиране као непријатељске", наглашава саговорник Спутњика и подсјећа да је међу мигрантима и много бивших бораца који би у некој од сусједних земаља били затворени или стрељани.

Истовремено, мигранти су се ужурбали како би се домогли Европе док још постоји као „рај за азиланте".

„Богате европске земље почеле су да напуштају политику такозване 'државе благостања'. Страх од тога да би могли да закасне и остану без великих износа социјалне помоћи такође је важан мотивациони фактор", напомиње Симеуновић.

Симеуновић одбацује разноразне теорије завјере које се плету око судбине миграната, међу којима је и претпоставка да унесрећени

људи у Европу долазе под окриљем неког центра моћи.

„Да, постоје организације и појединци који их воде у Европу, али то нису никакви исламистички центри који хоће да их раселе како би ислам преплавио Европу. Нема говора о томе да неки исламистички стратешки геније хоће да натрпа Европу муслиманима! Мигранте организују криминалци, трговци људима, који њихову несрећу дебело наплаћују", категоричан је Симеуновић.

Он свој став поткрепљује и чињеницом да је ријеч о око милион избјеглица, што је, како оцјењује, недовољно за било какву доминацију. „За једну Немачку то би био тек сваки седамдесети становник, и то без права гласа и без много чега другог што би могло да изазове политички преокрет", наводи Симеуновић.

Балкан плаћа за туђе ратне игре

Балкан житељима Блиског истока није интересант као крајње одредиште јер овде не могу да рачунају ни на какву социјалну помоћ или на посао.

Ипак, *Европа покушава да их задржи што дуже, ако не и заувек, на овим нашим просторима, ван Европске уније. Велике економске издатке које би имала због миграната, покушава да пребаци на земље које су им на путу*", напомиње Симеуновић, упозоравајући да би трајно задржавање великог броја миграната у Србији и другим балканским земљама повећало ризик од насиља и тероризма на овом подручју.

„То би било трагично за нас јер би се они на овим нашим просторима неминовно криминализовали како би имали од чега да живе. Многи од тих људи су некада били борци и могли би да зарађују радећи за терористичке и екстремистичке организације посао који једино знају — да убијају људе", страхује Симеуновић.

Он сматра да Србија због тога треба да води хуману, али опрезну политику.

„Кључна ствар је у томе ко је изазвао све те проблеме на Блиском истоку. Да ли је то изазвала Србија, да ли су балканске земље изазвале сав тај хаос на Блиском истоку? Неке земље су веома профитирале од тих ратова и од несреће тих људи, зашто бисмо ми сада то плаћали? Ми не можемо прихватити ту врсту одговорности да их трајно населимо овде јер смо врло сиромашна земља", закључује саговорник Спутњика.